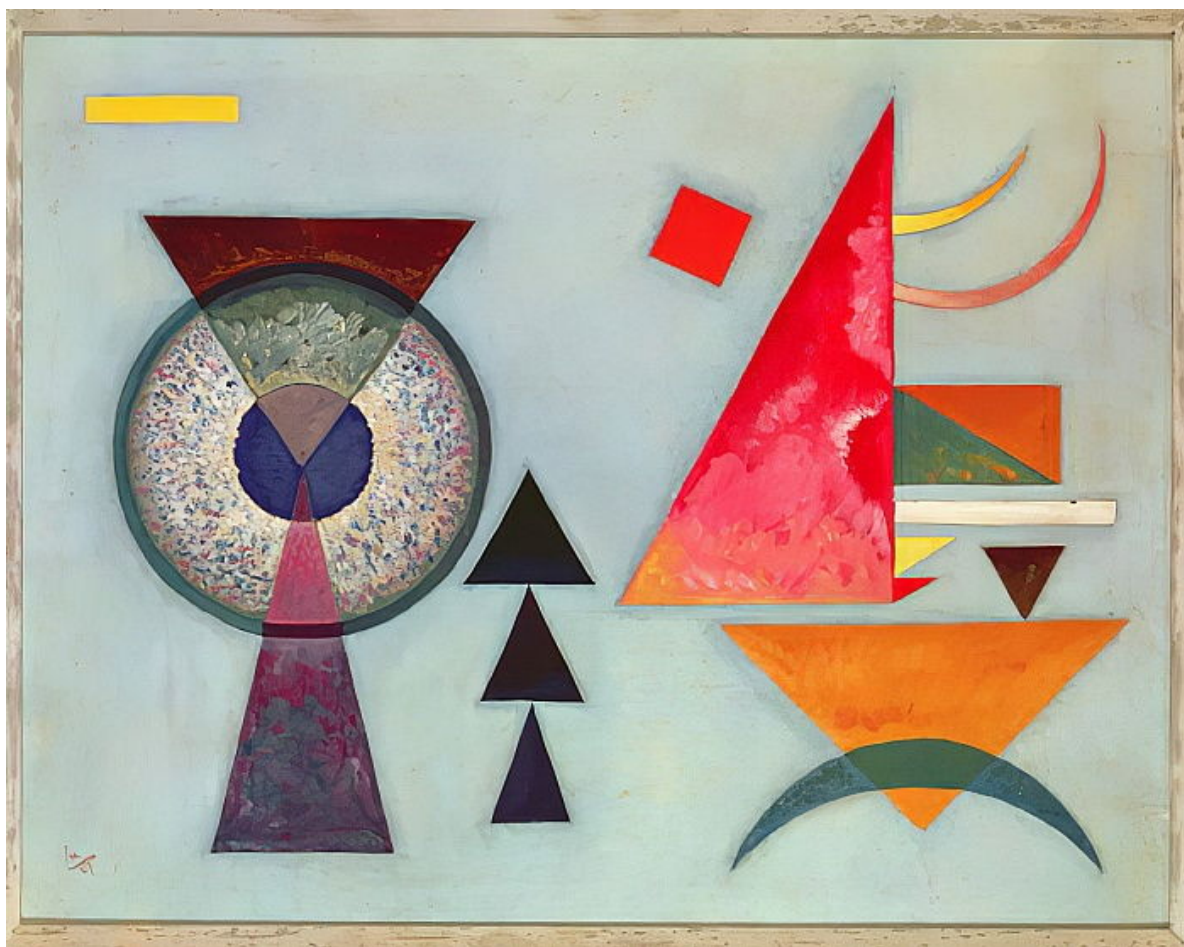

Diari de les idees 38

We publish the new editorial of the *Diari de les idees* in the middle of the negotiation process for the formation of the new Catalan government after the February 14 elections. This election has meant a new victory for the pro-independence parties, which have extended their majority in the Catalan Parliament and surpassed the symbolic threshold of half of the votes, reaching 51.2%. Despite the relative victory of the PSC by just over 49,000 votes and 33 seats, ERC also has 33 seats, leading the pro-independence forces and surpassing Junts per Catalunya, which has obtained 32 MPs and is in third place. The ERC candidate, Pere Aragonés, is therefore in a position to be sworn in as the new president of the Catalan Government, something that has not happened since the Second Republic, more than 80 years ago. The worrying emergence of the extreme right-wing VOX, which has largely surpassed the Partido Popular in a situation of clear irrelevance, and the collapse of Ciutadans, which has gone from being the leading political party to the seventh position with 6 deputies, are also some of the most outstanding features of these elections.

With these results, socialist Salvador Illa does not seem likely to be able to bring together the necessary sum to reach a majority, and the feasible parliamentary arithmetic draws two possible scenarios for the formation of a government. Both scenarios involve the investiture

of Pere Aragonés, placing the ERC at the centre of Catalan politics, in a decisive position for the next four years and with the possibility of consolidating a new hegemony. In the first scenario, the pro-independence movement gains 74 seats (ERC+Junts+CUP), which would allow for a renewal of the coalition government with the support or abstention of the CUP. The second feasible scenario would involve an agreement between ERC and the Comuns to build a left wing and pro-sovereignty coalition to form a minority government. This scenario would require at least the favourable vote of Junts or the PSC. In the hypothetical case that the PSC were to support this agreement, it would mean returning the votes that ERC gave in the investiture of Pedro Sánchez. This second option, for now more distant, would require the PSOE to leave its immobility behind and move out of its comfort zone, in order to make firm commitments to the independence movement that would allow it to get out of the current impasse. A first essential gesture would be to approve the pardons and do whatever is necessary to stop the repressive path. Likewise, it could be a compelling reason to commit to reaching urgent agreements on the priority issues raised at the Negotiation Table. The key question for the viability of this second scenario would be to wonder whether there are incentives for both ERC and PSOE to give each other mutual support in Barcelona and Madrid...

overtaking of Junts per Catalunya, the Republicans have effectively become the centre of politics and have the capacity to lead a government formed with one or the other. This shift, which matured during the last legislature, has turned ERC into the pro-independence force of reference in Madrid. The definitive turning point was the agreement that facilitated the investiture of Pedro Sánchez and the subsequent constitution of a negotiation table that, admittedly, has yet to bear any fruit. The consolidation of the Junqueras-driven shift required, however, winning over Junts. Having confirmed the *sorpasso*, the most relevant fact of these elections, voters have also expressed that Catalonia cannot turn the page, as Salvador Illa claimed, without first trying to resolve the demands of the pro-independence movement, today more in the majority than ever in the Parliament. This is not a minor element when it comes to sitting down at the negotiating table with the PSOE government, and it is a very clear message at the international level.

As Javier Alberdi and Luis Marbán say in *Contexto*, ERC has the possibility of seeking different alliances in accordance with the two government alternatives mentioned above. This potential strengthens its negotiating role while at the same time making it possible to reach agreements with any of its possible partners. However, although there are two options, the most likely scenario is the renewal of a pro-independence government. This time, with an exchange of roles, where ERC would occupy the presidency of the Generalitat and where the CUP could once again hold the key, at the same time as guaranteeing the stability of the new government. If we look at the numbers, a pro-independence government is the most viable coalition, but nothing indicates yet that it could be more stable. Ultimately, however, ERC's leadership of the pro-independence bloc changes the equation and makes the Comuns a decisive political actor in exploring what the Republicans call the broad road.

Likewise, Josep Ramoneda argues in *Ara* that once the elections are over, the debate on possible governance has come to the fore. He points out that the pro-independence

movement still wins more votes than anyone else, albeit with a significant drop in the vote due to a high abstention rate. Moreover, he considers that it makes no sense for Madrid to continue to deny the political reality of Catalonia, nor is it useful to blame the Spanish government for everything. In times marked by the health emergency, the looming economic crisis and social disorientation, people want solutions and not excuses, and that means having sufficient capacity for dialogue with the powers of the State, which can only be achieved through negotiations and agreements and a well-defined and firm leadership. For this to be possible, it is first necessary for both parties to see the need. In addition, while in Catalonia this is already widely accepted, in Spain, on the other hand, many powerful people are reluctant to accept it. To break this impasse, mutual recognition is needed, which involves the release of prisoners, by either pardon or amnesty. At the same time, it is also necessary to accept that “the other” may also have his or her reasons: it is not a question of subduing or winning, but of reaching an agreement. In short, good politics means having the courage to seize the opportunity. A window of opportunity is now opening up.

In the same vein, another reading of the election results is that the two parties that have remained in the lead are committed to seeking solutions through dialogue, based on conflicting visions. The question is, therefore, whether they will be able to or know how to find ways to carry out an urgent political dialogue, as called for by the [Nota del Círculo de Economía](#), “Rebuilding politics to restart the country”. For the Circle, the new government should concentrate all efforts on economic and social reconstruction and find ways to resolve the conflict during the next legislature. In short, good politics means having the courage to grasp the opportunity and seize it. A path that we Catalans are capable of embarking on because, as it is well said by Gabriel Magalhães in [La Vanguardia](#), there is an epic of dialogue that involves the heroism of not wanting to crush the other. Serious problems such as funding and the situation of political prisoners can be solved by reaching an agreement. Dialogue is not a betrayal; it is not throwing in the towel. Pacts are the real victories because with them, a long purgatory, always on the verge of turning into hell, is avoided.

The government resulting from the ongoing political negotiations will require in any case a great deal of stability to address the urgent issues facing the country: the health crisis and its economic impact, the distribution of European recovery funds and the resolution of the political conflict with Spain.

Regarding the implications of the Catalan elections for Spanish politics and the questions that now arise, it is logical to ask whether the PSOE’s coalition government with Unidas Podemos, with ERC as its parliamentary partner, is now more or less stable. And whether the formation of the new Catalan government – pro-independence or left-wing sovereigntist – will influence the Spanish government’s strategy towards the conflict. After many years of immobility, if the PSOE wants to show any willingness to tackle a solution, now is the most opportune moment, in terms of the political situation. However, the Spanish government advisors, led by Iván Redondo, may once again take refuge in the pragmatism of doing nothing and focus their efforts on speculating irresponsibly on an electoral breakthrough to take advantage of the disorientation of the Spanish right. The latest internal conflicts within the Madrid government could be a trial balloon, as Guy

Hedgecoe writes in *Politico*.

Certainly, 2021 will be a year in which the PSOE will reign in Spanish politics with a fragmented right wing and a decomposing opposition. As Arsenio Iglesias states in *El Diario* the disastrous results of the Spanish right in Catalonia pose a serious leadership problem for Pablo Casado, leader of a Partido Popular that needs an urgent news start (and not just a change of headquarters) in the wake of the corruption scandals of Bárcenas, Gürtel, Kitchen, Púnica, etc. The day after the elections in Catalonia, the mayor of Madrid stated that there is no room for three brands in the centre-right. After VOX's landslide in Catalonia (which won more seats than PP and Ciutadans combined), the far-right party sees itself with the strength to claim this leadership, while it distances the right's possibility of becoming a government alternative as it moves away from the political 'centre'. Proof of the right's bewilderment is Aznarism celebrating this week the anniversary of its rise to power twenty-five years ago and claiming to unify the right once again, at the price of politically and sociologically integrating the ultras of *VOX*.

In this respect, and in terms of Spanish politics, aside from the parliamentary elections, Josep Ramoneda also warns in *El País* that political and social inertia has a great potential for erosion and that if institutions are not renewed, political systems deteriorate. One of the absurd legacies of the transition is the taboo on reform, as if, deep down, the two formerly hegemonic major parties were convinced that there are still ghosts of the past hidden in the structures of power and that it is better not to touch anything. This only leads to certain vices becoming chronic. The world and political reality have changed, but the inertia of Spanish politics and its leadership remains stuck in an outdated past.

Shifting our analysis to the global context, we would like to highlight the reflection on the role of the US in the struggle for hegemony that China is disputing. A struggle related to the dangers threatening liberal democracies, the prospects for economic recovery and the growing danger of climate change. With the turbulent times of Donald Trump's term in office and the chaotic transition to the new Biden administration behind us, *Foreign Affairs* believes it is time to assess the damage done and reflect on what to rebuild and how. The magazine devotes a special report with the suggestive title of *Can America Ever Lead Again?* The report examines the situation inherited by the Biden administration, traces the gap between the grand geopolitical challenges facing the United States and the more modest concerns of its citizenry, and explores the deep internal divisions in American society.

At the European level, two articles analyse what the new relations between Europe and the United States might be. Some twenty international figures of various political orientations reflect in *Le Grand Continent* on the impact of Biden's presidency on the future of European strategic autonomy, based on two questions: whether Biden's election poses a risk to European strategic autonomy and whether the issue is more or less relevant to Europe's future. Meanwhile, in *Politico* Matthew Karnitschnig argues that the new relationship has already begun with disagreements. For example, when President Biden called on Europe to halt the signing of a trade agreement with China for a few weeks, the EU ignored him. The world has changed since Joe Biden was Barack Obama's vice-president, and this change has affected relations between the US and the EU. The EU has become much more dependent on

China, to the extent that last year China overtook the US as the EU's largest trading partner. For the US, however, Europe is not just a trading partner, but also an essential ally in confronting common adversaries such as Russia, China or Islamic terrorism. Biden's challenge will therefore be to convince the EU that despite the economic opportunities to be gained from China, opening Europe's doors too wide to Beijing may pose a risk to the EU itself.

With regard to the consequences of Brexit, George Parker argues in *The Financial Times* that the specific details of the trade agreement on the relationship between the two sides have yet to be finalised, while many of the problems that have arisen are the result of the British prime minister's decision to prioritise sovereignty over market access. The effects have already begun to be felt, for example, in the export of crustaceans or in the chemical sector. The conflict has even reached the distribution of COVID-19 vaccines, when on 29 January, the European Commission imposed restrictions on vaccine exports to third countries, including the UK. Continuing with the UK, Simon Jenkins reports in *The Guardian* the growing support for the independence movement in Wales and argues that this is mainly due to the UK government's mismanagement of the pandemic coupled with a growing sense of neglect by central government public policy. Jenkins stresses the importance of the phenomenon as it adds to the new momentum of Scottish nationalists and that the worst thing Boris Johnson could do is to continue to ignore the huge emotional and psychological burden of the call to create a new state that can better manage the daily lives of its citizens.

Finally, also in the European sphere, the newspaper *Hamburger Abendblatt* echoes the controversy generated earlier this month following a visit to Moscow by EU High Representative for Foreign Affairs and Security Policy Josep Borrell. To his demand to reduce police violence, authoritarian policies and to release opposition figure Alexei Navalny, threatening sanctions if his demands were not met, the Russian foreign minister countered with the situation of political prisoners and pro-independence exiles. The article argues that these developments could have important repercussions on several levels. On the one hand, and bearing in mind that more than 80 MEPs sent a letter to the Commission President warning of Borrell's unsuitability for the job, this also poses a problem for von der Leyen's already fragile position. Moreover, Europe is preparing to impose more sanctions on various figures in Putin's entourage, which could further increase existing tensions.

The future of freedoms is in danger in Russia, where Vladimir Putin's presidency is increasingly contested by a section of the population, as shown by the demonstrations in favour of the opposition leader Alexei Navalny.. In *The New Yorker* Masha Gessen draws an interesting portrait of the oppositionist as an ambivalent figure appearing on the Russian political scene in the early 2000s. At that time alternatives to Putin were few, leading to not always welcome alliances, where activists who did not share ethno-nationalist ideas felt they had to form alliances with Russia's emerging nationalist movements. In this context of explosive alliances, Navalny tried to convince nationalists to direct their potential for political contestation against Putin rather than against immigrants. Since then, Navalny has reformulated his politics from Russian ethno-nationalism towards a more moderate attempt to imagine a post-imperial Russian national identity. With a discourse that has progressively moved towards an economic and social left.

A new stage in global governance is opening up in which China's efforts and strategies to become a hegemonic power stand out. Branko Milanović analyzes in *Foreign Affairs* one of the main shortcomings of the Peking regime that lies in the social inequalities that have undermined public and international confidence in the Chinese government. He believes that in addition to its past of fluctuating and uneven economic growth, the structural and geographical distribution of China's wealth is a key factor explaining these inequalities. Milanović also points to corruption and the Communist Party as political factors in the country's inequality, noting that the average amount siphoned off by prefecture-level party officials is almost three times higher than the amount siphoned off by national-level officials. We will have to hope that China's top political authorities will be able to rein in this new hybrid political-economic elite, which has little interest in fighting corruption.

Open Democracy warns of the regression of democracy in Latin America following the publication of the annual report of *The Economist* Intelligence Unit's Democracy Index. If the results are alarming at the global level, with the lowest score since 2006, the situation is even worse in Latin America, considering that this is the fifth consecutive year of decline. If on the one hand the pandemic facilitated abuses of power with the indiscriminate application of measures to fight the coronavirus, on the other hand the region has continued to suffer from familiar problems: a weak democratic political culture; difficulties in maintaining independent institutions to protect the rule of law; and widespread corruption. Against this backdrop, the wave of protests that have been taking place in the region since 2019 can resurface vigorously later this year, because of citizens' distrust of their rulers and institutions.

Finally, on a positive note, the election of the Nigerian Ngozi Okonjo-Iweala as head of the World Trade Organisation (WTO), as highlighted by the daily newspaper *El País*. This is excellent news, both for her high qualifications for the job and for the value of alleviating the unacceptable imbalance in the representation of women and Africans in the leadership of multilateral organisations with wide global repercussions. Events of this kind are highly relevant to overcoming a Westernism that no longer responds to the geopolitical configuration of the 21st century. The rest of the world legitimately calls for change and the West needs to understand that it is not only morally right, but also in its interest to accept it. Adequate pluralism in the leadership of global governance is the prerequisite for its continued relevance.

In her analysis of the impact of the pandemic on democracy and political systems, Naomi Klein argues in *La Vanguardia* that the technology companies are the big winners of the pandemic and that this is a legacy of neoliberalism. The other big winners have been the pharmaceutical companies, which have made big business out of billions in public money to research and develop vaccines. Klein also points out that our normality was already a crisis and that it would therefore make no sense to return to a normality that was, in fact, already a crisis before the crisis. A systemic crisis of democracy, which Carlo Formenti also reflects in the magazine *MicroMega*, with an idea of 21st century socialism emancipated from the dogmatism of the Marxist tradition and where he proposes the possibility of revitalising the project in Western countries as well as the social basis on which it could be founded. Formenti proposes to fight for the restitution of national sovereignty as an instrument to

recover popular sovereignty and to re-establish the contractual force and political representation of the underprivileged classes; placing productive work of social utility rather than economic value at the centre of the action, reducing the weight of unproductive work and redefining the geopolitical position, giving priority attention to the BRICKS, the Mediterranean nations and the global south.

In the economic field, Gérard Horny warns in the magazine *Slate* that it is now that governments will really have to face the economic consequences of COVID-19's impact. Indeed, with the gradual dissolution of public support towards the State that often follows major crises, the consensus on early emergency measures against COVID-19 is breaking down. When Joe Biden presented his \$1.9 trillion bailout plan on 14 January, some Democrats denounced it as unnecessarily onerous and potentially dangerous for the stability of the US economy. In Europe, fears of excessive indebtedness persist and some propose a drastic solution: the cancellation in the Eurozone of the part of the public debt held by the European Central Bank, a move that ECB president Christine Lagarde has been adamantly against. On the other hand, some sectors of the left also dislike the proposal and reject both austerity policies and the misleading myth of the miraculous cancellation of public debts.

Meanwhile, in *Le Monde Diplomatique* Leigh Philips notes that for some environmentalists, the environmental crisis has reached such a level that there is only one possible solution: degrowth. In their view, climate change does not stem from a market-driven and therefore irrational mode of production, but stems directly from growth, which increases energy demand and hinders the goal of decarbonising the economy. In addition, since a reduction in the production of goods would have the opposite effect, it would therefore be essential to reduce economic activity. Philips warns that humans are not always powerless in the face of the disruptions we cause. In the meantime, in *The NewStatesman*, Ido Vock brings to the table an issue of global concern: the border restrictions between countries caused by COVID-19. Aware of the enormous economic impact of these restrictions in all sectors, governments are promoting certain initiatives in order to increase the movement of people in times of pandemic and incomplete vaccination, such as, for example, the vaccination passport that would give more freedom of movement to vaccinated people, or the creation of bubble groups of countries where mobility between countries with a similar health situation would be allowed. However, beware that these measures would also contribute to further increase the inequality gap between countries, as the richest countries will be the first to be vaccinated, and therefore the first to receive tourists, which will boost their economy. In contrast, the poorest countries will take much longer to achieve herd immunity through vaccines and thus their economic recession will continue.

Regarding the climate emergency, Bill Gates' interviews with several media outlets stand out, such as *El País* where he argues that the effects of climate change will be far worse than those of the pandemic if we fail to reduce greenhouse gas emissions to zero by 2050. He is aware that this is a Herculean mission, but he does not believe it is impossible if markets, technology and politics focus on the same goal. Gates also warns that the pandemic is making all inequalities worse, ethnic minorities are suffering more economically, they are also getting sicker and dying more, debt is rising, incomes are falling and trust in

governments will take at least five years to return to previous levels.

In the magazine *El Salto* Pablo Rivas warns that in time of climate emergency, there is one sector that has traditionally been exempt from accountability: the military. In fact, the military is exempt from publicly reporting on its polluting activity and there is no consensus in the European Union on whether it should be required to report. Thus, a report by the *Conflict and Environment Observatory* and *Scientists for Global Responsibility* warns of the increase in European military spending, a sector whose emissions represent 24.8 million tonnes of carbon dioxide, equivalent to at least 14 million cars per year. In this context, multilateralism, a commitment to diplomacy and a peace and disarmament agenda would reduce the number of military deployments and arms production. This would make it possible to combat two threats to people's lives: violence from armed operations and climate change.

Finally, Christopher Darby and Sarah Sewall analyse in *Foreign Affairs* the struggle for hegemony in technological and scientific innovation and point out that one of the problems is that the major powers focus mainly on technology applied to the military sector, without expanding development to other sectors. They therefore consider it essential to strengthen collaboration between academia and business to fund research in a field that is acquiring fundamental geopolitical importance. We are facing a new type of conflict scenario, therefore, where Artificial Intelligence will play a key role, as stated by Matthew Hutson in *The New Yorker* where he warns that we are in "a Manhattan Project moment" for AI and machine learning. Indeed, recently, several AI research organisations have started to develop systems to address the ethical impact, and even the legitimacy, of certain lines of research. In this context, facial and voice recognition programmes are often in the firing line, as their ethical development requires training and knowledge of social issues, such as racism or transphobia, which computer scientists do not always have. AI will also be crucial in order to repair the damage caused by the pandemic in our health systems, as argued by Sid Mohasseb in *Foreign Policy* where he stresses that we need to go beyond simple digitisation and start implementing AI in the health sector. AI has already played an important role during this health emergency by helping to track infections and identify how the virus was spreading. Countries such as the UK have announced a \$346 million investment in the sector and the US \$1 trillion. But this trend must go beyond a reaction to COVID-19 and must be addressed with a long-term vision. Indeed, in the face of challenges such as an ageing population or the increase in the number of people in a situation of dependency, the use of AI would be a good way to improve the management of health systems.

International politics and globalization

Robert Kagan A Superpower, Like It or Not

L'autor Robert Kagan a la revista *Foreign Affairs* fa una anàlisi exhaustiu sobre l'evolució històrica dels Estats Units i el seu paper en política exterior, fins actualitat. Partint de la

base que els EUA representen un cas excepcional; Històricament, la gran majoria dels estats nació han rebut la influència d'una sèrie de representacions simbòliques que els han portat a crear un imaginari sobre ells mateixos i el seu passat gloriós. Un imaginari que genera nostàlgia, al mateix temps que ambició per orientar les polítiques públiques d'acord a assolir aquest futur ideal. Malgrat això, Kagan estableix aquest no fou el cas dels EUA, i és que aquests, a causa de les seves condicions històriques i en absència d'un passat gloriós sobre el qual recolzar-se, sempre tingueren un interès nacional molt humil. Però de sobte, i sense tenir-ho previst, els EUA es varen veure concentrant un poder immens, al mateix temps, que confosos puix no tenien ni havien tingut mai un interès nacional clar i ambiciós. Davant d'aquesta situació, el gegant es va veure obligat a proposar-se certs objectius ambiciosos que l'allunyaven d'una indiferència i falta de vitalitat nociva, com fou acabar amb el Japó Imperial o el comunisme. Mes cal no oblidar l'excepcionalitat dels EUA, i un cop l'objectiu proposat era satisfet, el país es veia immers en una bassa d'indiferència. En aquest punt, l'autor fa referència a aquesta dinàmica aplicada a l'actual panorama mundial i el perill que aquest comporta. En un context basat en el declivi dels EUA i l'ascens de la Xina, existeix la possibilitat que qualsevol acció Xinesa, acabi per despertar aquell interès nacional americà que durant tants anys es trobà adormit, insatisfet i indiferent, tot fent entrar al país en pànic i per consegüent, adoptant una actitud violenta i agressiva que fàcilment podria donar lloc a una Tercera Guerra Mundial. Finalment, Kagan fa una crida al govern de Joe Biden, ja que està en les seves mans evitar aquest conflicte mundial, tot recordant que el veritable objectiu dels EUA, és sustentar l'ordre liberal democràtic, sempre apostant per la cooperació i la interdependència, mitigant així tot caos.

Foreign Affairs Can America Ever Lead Again?

Una vegada passada la tempesta dels darrers mesos de mandat de Donald Trump i de la caòtica transició cap a la nova administració de Joe Biden, la revista *Foreign Affairs* considera que és hora d'avaluar els danys causats, desfer l'embolic i reflexionar sobre què reconstruir i com. Per això dedica un dossier especial amb el títol de *Can America Ever Lead Again?* Jessica Mathews i Jonathan Kirshner analitzen el món trencat i maltractat que l'administració de Biden ha heretat i com els actors veuen Washington a partir d'ara. Robert Kagan ressegueix l'abisme entre els grans reptes geopolítics dels Estats Units i les modestes ambicions de la seva ciutadania. Reuben Brigety explora les profundes divisions internes que els nord-americans han de superar mentre que l'editor del dossier, Gideon Roses es pregunta si la història té alguna direcció i, si és així, com la nova administració pot esbrinar-la i seguir-la.

El País Okonjo-Iweala en la OMC: por fin África

L'elecció de la nigeriana Ngozi Okonjo-Iweala com a directora de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) és una excel·lent notícia, tant per la seva elevada capacitació per al càrrec com pel valor de pal·liar l'inacceptable desequilibri en la representació femenina i africana en la direcció d'organismes multilaterals amb àmplia repercussió mundial. Okonjo-Iweala, que és la primera dona que dirigirà l'OMC des de la seva creació el 1995, tindrà la difícil tasca de revitalitzar la institució, boicotejada per l'Administració Trump, i gestionar els grans

reptes comercials que agiten el planeta, entre els quals destaca l'enfrontament entre els EUA i la Xina. D'altra banda, l'elecció de la primera africana a el front de l'OMC ha de servir per reflexionar sobre la necessitat de reformular els equilibris de representació en el sistema multilateral sorgit el 1945, tant en termes geopolítics com de gènere. Cal superar un occidentalisme que ja no respon a la configuració geopolítica del segle XXI. La resta del món reclama, legítimament, canvis i Occident ha d'entendre que no només és moralment correcte, sinó que és del seu interès acceptar-ho. Un pluralisme adequat en el lideratge de la governança global és el requisit per mantenir la seva vigència. Amb tots els seus defectes, convé aconseguir l'adhesió al sistema mitjançant la seva reforma en lloc d'alimentar més frustració i confrontació.

David Remnick History Will Find Trump Guilty

Als últims dies del seu mandat, Donald Trump va crear la Comissió 1776, formada per acadèmics i activistes de la dreta per impulsar el que denomina com "educació patriòtica" a les escoles. Remnick ho qualifica d'un acte propi d'un tirà per a reescriure la història dels Estats Units. L'equip demòcrata que dirigeix el procés d'impeachment de Trump està liderat pel membre de la Cambra de Representants Jamie Raskin, qui va patir la desgràcia d'haver d'enterrar al seu fill Tommy el dia abans de l'assalt al Capitoli. Raskin comenta que Trump va tractar de posar totes les traves possibles per la certificació dels vots del Col·legi Electoral, i va estar a prop d'aconseguir-ho. Assegura que els demòcrates han aconseguit un nombre gran de proves sobre el dia de l'assalt al Capitoli on els assaltants cridaven consignes violentes i portaven símbols dels antics estats confederats. L'article conclou posant èmfasi en la doble cara que estan mostrant els republicans que condemnen les accions i el comportament de Trump. Tot i les crítiques que McCarthy va fer a Trump després del comentari que li va fer sobre els assaltants, una setmana més tard va tornar a mostra la seva lleialtat a l'expresident. Exemples com els de McCarthy són el senador Mitch McConnell, que va proferir consignes moralistes criticant l'actitud de Trump, per després declarar que es trobava llest per perdonar i oblidar. L'autor menciona que aquesta conducta es produeix, ja que el Partit Republicà no oblida que Trump és un gran atractiu per atraure donacions i votants.

Renaud Lassus Joe Biden et les défis de l'Amérique

Renaud Lassus esbossa l'enorme desafiament al qual s'enfrontarà Joe Biden durant la seva presidència: no només haurà d'encarar crisis globals com l'emergència climàtica i la pandèmia de COVID-19, o crisis internes com les creixents desigualtats i l'auge del nacional populisme trumpista, sinó que també haurà de dur a terme una veritable reconceptualització de l'estratègia interior i exterior nord-americana. L'administració Biden primer intentarà frenar l'epidèmia i reobrir l'economia, amb un primer pla de suport molt significatiu tenint en compte els recursos financers mobilitzats. El nou president també proposarà mesures estructurals per abordar les debilitats fonamentals actuals que afecten principalment a les persones pobres o racialitzades: salari mínim, infraestructura, transició industrial al voltant d'energies netes, o educació. Tot això acompanyat per un missatge

unificador, per tal d'apaivagar la marcada polarització política de país. A nivell més conceptual, buscarà la definició de nous equilibris entre la democràcia nord-americana i l'economia globalitzada, des de la societat civil, el mercat, les decisions de les ciutats i els estats federats. La refundació de la democràcia nord-americana i la pressió de la competència externa sovint han anat de la mà, assenyala Lassus, i el mateix passa avui, quan la competència de sistemes amb la Xina és un motor de canvi important. Aquesta situació obre noves oportunitats per a un debat compartit amb Europa sobre democràcia, per respondre a les debilitats i desafiaments comuns a través de nous marcs de governança i cooperació. La governança d'Internet, per exemple, requereix la cooperació d'Europa i Amèrica per assegurar que les xarxes socials i el model de negoci de les grans plataformes digitals no desestabilitzin els contractes democràtics.

Branko Milanović China's Inequality Will Lead It to a Stark Choice

Branko Milanović analitza una de les principals deficiències del règim de Pequín que rau en les desigualtats socials que han socavat la confiança pública i internacional en el govern xinès. Com a resultat de l'economia maoista i de les reformes instituïdes per Deng Xiaoping, el nivell de desigualtat d'ingressos a la Xina avui és molt alt. També són significatives les desigualtats intraterritorials: per exemple, el 2019, la relació d'ingressos entre les tres províncies més riques i les tres més pobres era de 4 a 1. Considera que a més del seu passat de creixement econòmic fluctuant i desigual, la repartició estructural i geogràfica de les riqueses xineses és un factor clau que explica aquestes desigualtats. Milanović també apunta a la corrupció i al Partit Comunista de la Xina (PCC) com a factors polítics en la desigualtat de país, destacant que la quantitat mitjana desviada per funcionaris del partit a nivell de prefectura és gairebé tres vegades més gran que la quantitat desviada pels funcionaris de nivell nacional. Conclou amb l'esperança que les màximes autoritats polítiques xineses sàpiguen refrenar aquesta nova elit híbrida politicoeconòmica, que té poc interès en lluitar contra la corrupció.

The Economist As in Xinjiang, China is tightening its grip in Tibet

Als últims mesos, els oficials xinesos, han intentat erradicar amb tots els seus esforços la influència del Dalai Lama a la vida dels 6,3 milions de tibetans. Ho han fet persuadint als locals a donar menys atenció a la religió, i mostrar més entusiasme per Xi Jinping i el Partit Comunista Xinès. El règim xinès ha dut a terme una estratègia de "sinificació" a les regions del Tibet i Xinjiang. De fet, l'actual líder del Partit Comunista a Xinjiang. A Xinjiang, el Partit està duent a terme una neteja de la religió islàmica a la regió, argumentant que es pot tornar en la llavor del terrorisme. De moment, al Tibet no s'han replicat les mesures que s'han pres a Xinjiang, mesures que els EUA han qualificat de genocidi. Entre aquestes mesures hi ha l'enviament de més d'un milió de Uigurs a camps de reeducació. En aquests centres es diu que hi van per aprendre noves tasques. Al Tibet, molts grangers s'han desplaçat de les muntanyes a ciutats i pobles més moderns on han accedit a centres d'educació vocacional.

Els observadors reconeixen que aquests moviments han sigut molt més voluntaris al Tibet que no pas a Xinjiang. Però els Tibetans encara es troben sota un control rígid, com la prohibició d'anar a l'Índia per visitar el Dalai Lama o l'ús del mandarí a les classes en lloc del tibetà. Altres canvis que s'han anat produint són l'ús de fotografies de Xi Jinping o Mao Zedong a les cases, en lloc de les del Dalai Lama que s'hi veien tradicionalment. Sembla que l'estratègia del govern xinès al Tibet es basa a esborrar qualsevol influència que el Dalai Lama tingui a la zona, i reduir el rol del budisme tibetà, inclús qualificant-lo com l'enemic. Xi Jinping per ara està centrat a ensenyar patriotisme a les escoles, per així plantar les llavors de l'amor cap a la Xina als cors de tots els joves.

Masha Gessen The Evolution of Alexey Navalny's Nationalism

Masha Gessen descriu Alexey Navalny, líder de l'oposició russa, com una figura ambivalent. En efecte, el 2007 Navalny va fundar el Moviment d'Alliberament Nacional Rus dins el qual la retòrica de "Rússia per als russos (ètnics)" era predominant. No obstant això, Gessen descriu un paisatge de la política russa a inicis dels anys 2000 en què les alternatives a Putin eren poques, la qual cosa portava a unes aliances no sempre benvingudes. Els activistes que no compartien idees etnonacionalistes creien que havien de formar aliances amb els moviments nacionalistes emergents de Rússia. És en aquest context d'aliances explosives, que Navalny va aparèixer en l'escenari polític, aparentment amb la intenció de convèncer els nacionalistes per dirigir el seu potencial de contestació política contra Putin mateix, en comptes de fer-ho contra els immigrants. Des de llavors, Navalny ha deixat de banda la retòrica antiimmigrant per demanar la protecció dels seus drets. Gessen considera que Navalny ha reformulat la seva política des d'un etnonacionalisme rus cap a un intent més moderat d'imaginar una identitat nacional russa postimperial. To i que no s'ha pronunciat explícitament en contra del seu passat xenòfob, el seu discurs s'ha mogut progressivament cap a l'esquerra econòmica i social.

Sumit Ganguly Modi Spent India's Soft Power—and Got Little in Return

Uns anys enrere l'Índia era vista per la comunitat internacional com país poderós, la democràcia més extensa de tot el món, aquella amb un poder tou impressionat era extremadament influent. Tot i això, sembla que de mica en mica aquesta va entrant en una recessió, l'autor Sumit Ganguly en el diari Foreign Policy, ens explica el perquè del seu desgast. En primer lloc, el columnista estableix com punt central la cultura política del país, aquella que independentment del govern al poder, sempre ha estat present, esdevenint factor clau en el deteriorament Indi. En aquesta línia Ganguly considera que l'Índia ha estat històricament molt sensible a les crítiques estrangeres sobre com aquesta gestionava els seus problemes i polítiques internes, sempre pendent del "que diran", al mateix temps, que adoptant una actitud agressiva i defensiva enfront de qualsevol crítica, entrant així en un cercle viciós. Deixant constància d'aquesta cultura política, l'autor argumenta que aquest fenomen és apreciable en els esdeveniments actuals de l'Índia amb relació a les protestes d'agricultors. Veiem així, un govern que amb una gran càrrega ideològica, acaba per

implementar polítiques públiques antidemocràtiques. Les mateixes polítiques que incentiven les crítiques per part de la comunitat internacional, aquella que es comença a qüestionar l'essència democràtica del país. I és aquí on entra la sensibilitat nacional anteriorment mencionada, on incapaç d'acceptar les crítiques i veure-les com una lliçó, Modi se sent atacat i reacciona de forma encara més agressiva, violenta i defensiva, tant en l'àmbit intern com extern. Sumit Gangoly ens il·lustra així el cercle viciós en el qual l'Índia es troba immersa, el mateix cercle que si no s'atura a temps, acabarà per conduir a l'Índia a la seva desintegració definitiva. Tot recordant que aquí, el primer ministre Modi representa element decisiu per trencar aquest cercle viciós d'una vegada per totes.

Oguz Alyanak i Umit Kurt The sultan and his sycophants: Erdoğan is leading Turkey towards a bleak future

Amb l'arribada al poder del Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP) d'Erdogan l'any 2002, el mandatari turc es va rodejar de buròcrates amb experiència i una sòlida educació. Els diferents ministeris els van formar professors universitaris i presidents de bancs, molts d'ells educats entre Turquia i els Estats Units. Però en els últims anys aquesta tendència ha canviat, i s'han començat a nomenar persones no en funció del seu mèrit, sinó per la seva lleialtat al president, i servilitat al partit polític al poder. L'últim exemple es troba en el nomenament del nou rector de la universitat Bogazici, una de les institucions capdavanteres de Turquia, de Melih Bulu. El seu nomenament va aixecar protestes populars que segueixen encara. Bulu no fa honor a la tradició del prestigi que tenien els seus antecessors, i és que inclús els seus treballs no estan exempts de controvèrsia. Erdogan sempre ha seguit l'imperi Otomà com el seu punt de referència per liderar el país. Però com assenyalen els autors, Alyanak i Kurt, hauria d'informar-se millor sobre aquest període de la història. El que va portar als Otomans a fracassar i desaparèixer com a imperi va ser un lideratge no molt diferent del que duu a terme avui en dia Erdogan, que creu que pot mantenir-se al poder rodejant-se d'aquells lleials, repartint-se el poder entre aquells que li juren lleialtat. Conclou l'article amb l'autor preguntant-se com pot un país anar bé, quan els bancs principals els dirigeixen lluitadors, les agències científiques són dirigides per directors de zoos o les universitats per aquells que no entenen d'ètica acadèmica, com Bulu.

Democracia Abierta América Latina: democracia a la baja por quinto año consecutivo

Com és habitual a l'inici de cada any, la Unitat d'Intel·ligència de *The Economist* ha publicat el seu informe sobre l'Índex de la Democràcia per a l'any 2020; els resultats són alarmants. Registrant la puntuació més baixa des del 2006, les democràcies globals han patir retrocessos importants, impulsats principalment per la pandèmia del coronavirus i les mesures que els governs van adoptar per enfrontar-la. L'índex de la democràcia global ha baixat un 0,07 el 2020; la puntuació més baixa registrat des del 2006. A Amèrica Llatina, amb un descens de 0,04 tampoc li va anar bé, més encara si considerem que aquest descens es produeix per cinquè any consecutiu. La pandèmia va facilitar els abusos de poder a Llatinoamèrica. A més, la regió també ha continuat patint els seus problemes ja coneguts:

una cultura política feble; dificultats per mantenir institucions independents que protegeixin l'Estat de dret; i corrupció. La baixa en la puntuació de la regió llatinoamericana es deu, principalment, a la repressió de les llibertats civils en resposta a la pandèmia i als seus dèbils processos electorals. L'informe també destaca l'onada de protestes que s'estan produint a la regió des del 2019, com un advertència respecte dels processos electorals poc inclusius i pluralistes que es viuen a Llatinoamèrica. Així mateix, l'informe alerta de que les protestes segurament ressorgiran el 2021, com a conseqüència de la desconfiança que sent la ciutadania cap als seus governants i institucions. Les temptacions cabdillistes i el recurs a la desinformació massiva, són elements que segueixen amenaçant la salut de les democràcies llatinoamericanes. Als Estats Units, la fortalesa de les institucions finalment va fer que prevalgués l'ordre democràtic durant el tens traspàs de poder. Els autors de l'article manifesten els seus dubtes que aquest hagués estat el cas en moltes de les nacions sud-americanes.

Catalonia, Spain, Europe

Jordi Amat Llegada al centro

En la seva anàlisi dels resultats electorals a Catalunya, Jordi Amat destaca que en produir-se el *sorpasso* d'ERC respecte de Junts per Catalunya, ara els republicans ja són al centre de la política: tenen capacitat de liderar un Govern que pot formar amb uns o altres. Aquest gir, madurat durant aquesta legislatura en tensió amb Junts, havia d'anar acompanyat de fets. Alguns han funcionat, altres no. Un moment clau havia de ser la conquesta de l'Ajuntament de Barcelona i els va anar d'un tres i no res. L'altre fet essencial era assumir que exercir com a força independentista de referència a Madrid implicava entomar el xantatge dels puristes, però els republicans van gosar fer el pas de fer política d'Estat: el punt d'inflexió definitiu va ser l'acord que va facilitar la investidura de Pedro Sánchez i la posterior constitució d'una taula de diàleg que, certament, encara no ha donat cap fruit. Però la consolidació del gir impulsat per Junqueras exigia convertir-se en la primera força independentista a Catalunya. Al seu entendre, aquesta és la dada més rellevant de les eleccions. Ha anat per poc i, després d'anys esperant, la pilota ha caigut a favor dels republicans. A la vegada, també destaca que l'independentisme en conjunt va sortir reforçat.

Josep Ramoneda Condicions per a una negociació aparentment impossible

Més enllà de l'anàlisi estricta de resultat i del procés de negociacions obert de cara a formar govern, Josep Ramoneda argumenta al diari ARA que un cop fetes les eleccions han passat al primer pla les sortides pactades i els compromisos fermes de governança possible. Destaca que l'independentisme segueix sumant més que ningú, encara que sigui amb un molt sensible retrocés del vot per l'abstenció, i que ni té sentit que des de Madrid se segueixi negant la realitat ni tampoc serveix donar les culpes de tot al govern espanyol. En uns temps marcats per l'emergència sanitària, la crisi econòmica que ja s'albira i la desorientació social, la gent vol solucions i no excuses, i això passa per tenir una capacitat d'interlocució

suficient amb els poders de l'Estat que només es podrà dur a terme per mitjà de negociacions i pactes. Perquè això sigui possible cal en primer lloc que les dues parts en vegin la necessitat. I si a Catalunya això ja està bastant àmpliament assumit, en canvi a Espanya són molts i poderosos els que es resisteixen a acceptar-ho. Per desfer aquest *impasse* cal un reconeixement mutu que passa per l'alliberament dels presos, sigui per indult o per amnistia. Paral·lelament, també cal assumir que l'altre també pot tenir raons: no es tracta de sotmetre o guanyar, sinó de pactar. Per difícil que sigui només hi ha un camí: afrontar els problemes urgents i concrets de la recuperació econòmica i social, de la reconstrucció d'unes societats sobre les quals pesa la dura càrrega d'una acceleració que no cessa i una pandèmia que tot ho atura i que està portant la ciutadana a la fatiga i la desorientació. Un diàleg eficient i concret com a primer pas cap a la distensió. En definitiva, la bona política és tenir coratge per captar l'oportunitat.

Javier Alberdi i Luis Marbán Cataluña: dos mayorías, dos alternativas

Des de les pàgines de la revista *Contexto*, els autors subratllen que per primera vegada des que es va iniciar el cicle del Procés el 2012, l'independentisme no ha aconseguit portar prop de dos milions de catalans a la participació activa, tal com havia passat en altres ocasions. Si això és un fet puntual a causa de la Covid, un canvi dins del cicle o la fi del Procés, ho veurem en el futur. Però aquestes eleccions deixen palès que el Procés, tal com l'hem conegut, ha vist disminuir els seus suports pràcticament en la mateixa mesura en què ho han fet els no independentistes. Les diferents vies d'acord i, amb això, la governabilitat depèn de dos candidats: Salvador Illa o Pere Aragonès. Els resultats de les eleccions catalanes del 14F deixen dues majories i, per tant, dues alternatives de cara a la formació del futur govern de la Generalitat. En el cas de Salvador Illa, encara que únicament un tripartit amb ERC i els Comuns pot donar-li els vots necessaris, això no sembla probable. En el cas de Pere Aragonès, que apareix com l'opció més viable per presidir el govern, hi ha dues vies: un tripartit d'esquerres o un nou govern independentista. ERC té la possibilitat de buscar suports amb major flexibilitat, ja que hi ha diferents variables dins de les dues alternatives de govern. Tot i que hi ha dues opcions, el més probable és la continuació d'un govern independentista. Aquesta vegada, amb un intercanvi de rols, on ERC ocuparia la presidència de la Generalitat i on la CUP tornaria a ser un suport necessari per a la investidura i els futurs pressupostos. Si atenem als números, un govern independentista és la coalició més viable, però res indica que pugui ser estable. En darrer terme, el lideratge d'ERC en el bloc independentista modifica l'equació i converteix als Comuns en un actor polític determinant per explorar una altra via.

Nicholas Casey i Raphael Minder Spain Hoped Catalonia's Separatists Would Fade. They're Gaining Ground

La lectura que els analistes del *New York Times* fan de les eleccions catalanes destaca que tot i que la pandèmia ha estat una força unificadora a bona part d'Europa, els partits que pretenen una ruptura amb l'Estat espanyol han tornat a obtenir la majoria a les eleccions

autonòmiques. Els autors també destaquen que els resultats apunten a la moderació dins del camp independentista, amb la victòria d'Esquerra Republicana, a la vegada que els separatistes catalans segueixen de prop moviments en altres llocs d'Europa, particularment a Escòcia, on l'impuls cap a la independència s'ha vist reforçat amb la retirada de Gran Bretanya de la Unió Europea. Recorden que els escocesos van votar en contra de la independència en un referèndum del 2014 autoritzat per Londres, però també van votar en contra de la sortida de Gran Bretanya de la Unió Europea. Conclouen afirmant que el moviment independentista català ha vingut per quedar-se, i que tard o d'hora, algú a Madrid haurà de reconèixer-ho.

Josep Ramoneda La ineludible renovació democràtica

En aquest article, Josep Ramoneda adverteix que la inèrcia política i social té una gran potència d'erosió i, si les institucions no es renoven, els sistemes polítics es deterioren. Una de les absurdes herències de la transició és el tabú de la reforma, com si, en el fons, en els dos grans partits d'antany, el PSOE i el PP, hi hagués la convicció que encara queden fantasmes del passat amagats en les estructures de poder i que és millor no tocar res, pel que pugui passar. Amb això només poden aconseguir que certs vicis esdevinguin crònics. Aquesta actitud conservadora té com a conseqüència que, en un món accelerat, vivim amb les mateixes estructures sorgides fa quaranta anys dels delicats equilibris que es van haver de fer per gestar una democràcia des d'una dictadura. I els canvis ajornats més enllà del que és raonable passen factura. El mapa social ha canviat, els dirigents polítics no han volgut adonar-se'n i les mutacions que sorgeixen de la realitat els estan enxampant. Avui he posat l'exemple del PP. Però no és l'únic cas, perquè a l'esquerra se li estan escapant sectors de les classes populars als quals no ha sabut atendre i que creuen que poden trobar protecció en els deliris de l'extrema dreta. Davant de la desfeta de la dreta, el govern reformista actual té una oportunitat. En lloc de perdre's en debats sobre homologacions abstractes de qualitat democràtica, cal actuar, no només prometre, en el terreny de les reformes imprescindibles que el règim necessita. El conservadorisme constitucional ja no dona més de si: ens porta a l'encallador.

Silke Wettach So gefährlich kann das Impfchaos für von der Leyen werden

La gestió nefasta de la UE en matèria de la COVID-19 és una realitat. Aquesta es manifestà per primer cop a l'octubre del 2020 amb les múltiples víctimes a Itàlia. I aquesta quedà de nou en evidència en les últimes setmanes, on tot i que la responsabilitat sobre la mala gestió de la crisi a Europa recau sobre múltiples actors, von der Leyen esdevingué la principal víctima, i és que cal recordar que els líders polítics en temps de crisi són decisius. En les últimes setmanes, Astrazeneca va anunciar a la UE que les seves vacunes ja estaven disponibles, tot recalcant que no consirava la seva distribució a Europa com a prioritària. Davant d'aquest escenari de tensions, les actuacions de la Unió foren errònies; D'una banda, el divendres 26 la UE publicà a la xarxa el seu contracte amb Astrazeneca, sense consentiment previ de l'empresa. D'altra banda, ens trobem amb una Brussel·les

desesperada que es disposava a incomplir l'Acord del Brèxit, per així no lliurar més vacunes a Gran Bretanya. I com bé hem dit, tota la responsabilitat recaigué sobre von der Leyen, la qual inicialment es mostrà a la defensiva i negant-se a assumir els seus errors. L'autora Silke Wttach en el diari *WirtschaftsWoche* es pregunta si aquest error rere error, pot suposar la fi de von der Leyen i tota la Comissió Europea? Sota aquesta qüestió Wttach, recorda que; D'una banda les estadístiques ens mostren aquesta ineficiència en gestió de pandèmia, per exemple els diners invertits pels EUA són de 1.600 milions de dollars (febrer-desembre 2020), mentre que els d'Europa són únicament de 228 milions d'euros. I d'altra banda, ens recorda que el Parlament de la Unió Europea disposa d'un mecanisme per provocar així la destitució de tota la Comissió Europea. Per acabar concloent, que sembla que el futur de von der Leyen i tota la Comissió podria estar en mans de l'error rere error que Ursula von der Leyen ha estat cometent.

Katie Gallogly-Swan The false scarcity of vaccine trade tensions

La manca de coordinació en els controls d'exportació de vacunes ha donat com a resultat una distribució ineficient de subministraments vitals, la qual cosa ha obstaculitzat la capacitat mundial per aturar a temps possibles nous brots. Per consegüent, l'anunci de la Comissió Europea el 29 de gener de nous controls d'exportació de vacunes va sorprendre, provocant crítiques per part d'aliats clau com l'OMS i el predecessor d'Ursula von der Leyen, Jean-Claude Juncker. La Comissió continua bloquejant una exempció temporal dels drets de propietat intel·lectual per a les vacunes COVID-19, que compta amb el suport de la majoria dels membres de l'Organització Mundial de Comerç. Segons la campanya *People's Vaccine*, els tres principals fabricants del món només estan produint vacunes per aproximadament el 1,5% de la població mundial, molt menys de la seva capacitat total si les patents no s'interposessin. Si bé els països rics han comprat la majoria de les primeres existències de candidats a vacunes viables, també hi ha un potencial de producció sense explotar en diferents regions, amb 20 fabricants de vacunes més només a l'Índia. El racionament artificial és el que està impulsant el nacionalisme de les vacunes, però la UE va tornar a bloquejar l'exempció en la reunió de Consell de Drets de Propietat Intel·lectual Relacionats amb el Comerç a l'OMC, al·legant que es necessitaven patents privades per fomentar la innovació (encara que gran part de la innovació de la indústria s'ha basat en dècades de suport públic I+D).

Gabrielle Bischoff Die EU braucht mehr Mitbestimmung!

Gabriele Bischoff exposa al diari *Frankfurter Rundschau* la seva opinió sobre l'actual crisi que Europa està patint pel que fa a la nefasta gestió de la pandèmia i la respectiva vacunació. L'autora n'és conscient que actualment von der Leyen està rebent grans crítiques tot responsabilitzant-la del declivi d'Europa. Partint d'aquesta base, l'autora afirma que aquest argument és una fal·làcia puix la mala gestió de la pandèmia no és ni més ni menys una oportunitat per la reconstrucció d'Europa, tot exposant certs exemples que ens confirmen aquest fet. D'una banda Bischoff argumenta que la Unió ha perfeccionat els seus valors de cooperació i coordinació gràcies a l'acord sobre gestió conjunta i distribució de les vacunes

entre els països membres. D'altra banda, la Unió se'n ha adonat que certs aspectes del seu funcionament haurien de millorar, com més participació directa de la ciutadania. I les dues capacitats adquirides ja han estat traslladades en l'àmbit pràctic amb la proposta d'un projecte sobre participació ciutadana directa, aquell que pretén recollir propostes de ciutadans per tal de saber que aquests esperen de la UE. En aquest punt Bischoff recalca que aquí, alguns podrien argumentar que la conferència pel futur d'Europa encara no s'ha celebrat i que es tracta d'una simple declaració d'intencions que en realitat va en contra dels interessos de líders com von der Leyen. Tanmateix, l'autora remarca que és pura ignorància puix la seva tardança es deu a causes burocràtiques, ja que cal que la proposta passi de manera progressiva per diversos òrgans de la Unió. Finalment, l'autora acaba tot dient que, bé és cert que la crisi representa una oportunitat per a la reforma de la Unió, en cap cas cal oblidar l'emergència d'accions pràctiques com iniciar la conferència pel futur d'Europa com més aviat millor. Ja que en aquest punt, la legitimació de la Unió Europea per part dels seus ciutadans, és més necessària que mai.

Michael Schuman Europe can't stay neutral in US-China stand-off

Schuman afirma que arribarà un punt en què Europa haurà de donar el seu suport als Estats Units en la seva confrontació amb la Xina. Encara que alguns líders polítics i empresarials continuen insistint que l'enfocament de confrontació de Washington és una resposta incorrecta a l'ascens de la Xina, Schuman sosté que si Europa no s'uneix al bàndol nord-americà quedarà marginada en les grans qüestions geopolítiques globals. De moment, els acords de seguretat amb els Estats Units aporten estabilitat i protecció contra amenaces persistents, com la Rússia de Vladimir Putin, mentre que l'expansió econòmica de la Xina ofereix a les empreses europees un important ventall d'oportunitats de creixement. Però l'autor insisteix que aquesta situació de neutralitat ambivalent és insostenible, per exemple, quan Biden qualifica de "genocidi" el tractament del govern xinès als uigurs a Xinjiang, i promet augmentar les sancions contra la repressió xinesa del moviment prodemocràtic de Hong Kong i la seva intimidació de Taiwan. Mentrestant, Xi Jinping critica públicament a aquesta "mentalitat de Guerra Freda", però segons Schuman, la seva decisió al desembre de finalitzar un pacte d'inversió amb la Unió Europea va ser un intent obert d'apropar-se als europeus només uns dies abans de la presa de possessió de Biden. Per Schuman, Xi s'esforça activament per socavar la influència de les democràcies en l'ordre global, i la Xina també representa una amenaça econòmica a llarg termini per a Europa, no només perquè és un competidor avantatjat en una economia de mercat global, sinó perquè les polítiques de Beijing estan dissenyades per abusar d'aquesta economia mundial oberta. Per consegüent, considera que Europa ha de decidir entre donar suport a la Xina o els Estats Units, o dit d'una altra manera, entre protegir als seus interessos de curt o llarg termini.

Le Grand Continent L'autonomie stratégique européenne et la présidence Biden

Al voltant de 20 figures internacionals de diverses orientacions polítiques reflexionen sobre

l'impacte de la presidència de Biden en el futur de l'autonomia estratègica europea. Per a Rosa Balfour, el risc està en la manca d'una visió comuna dels propis europeus pel que fa a estratègies de defensa i de mercat. Per Emil Brix, és poc probable que el canvi d'administració nord-americana alteri l'estratègia fragmentada i sectorial de la Unió, però representa una oportunitat per a la cooperació en la reforma de les institucions multilaterals o la lluita contra el canvi climàtic. Maya Kandel suggereix que abans de Trump, les posicions europees sobre l'autonomia estratègica divergien segons els seus criteris heterogenis d'anàlisi dels Estats Units, però Trump va provocar una convergència que marcaria avui un punt de partida per a modernitzar la relació transatlàntica. Michel Duclos busca un nou consens transatlàntic sobre seguretat, però també sobre qüestions clau de la sobirania europea – tecnologia, clima, inversions, comerç, Xina – per al qual una entesa amb els Estats Units seria d'interès comú. Finalment, segons Giovanna de Maio, l'enfortiment de la seguretat transatlàntica i l'esforç de dissuasió davant la Xina i Rússia estaran al centre de l'agenda transatlàntica dels propers anys, juntament amb la gestió de la pandèmia i la lluita contra el canvi climàtic.

Matthew Karnitschnig Biden takes the EU back to the future

El president nord-americà Joe Biden es torna a trobar amb la Unió Europea i ho fa a la Conferència de Seguretat de Munic. Es considera com un retorn a la normalització de les relacions entre la Unió Europea i els Estats Units, després del mandat de Donald Trump. Però aquesta relació ja ha començat amb desavinences, quan Biden va demanar a Europa que s'esperés algunes setmanes més per signar un tractat de comerç amb la Xina, el qual no s'ha respectat, i ja s'ha signat el tractat. El món ha canviat des que Joe Biden era vicepresident de Barack Obama, i aquest canvi ha afectat també a les relacions entre els EUA i la Unió Europea. La UE s'ha tornat molt més dependent de la Xina, fins al punt que l'any passat la Xina va superar als Estats Units com el principal soci comercial de la Unió Europea. Aquest fet queda palès en les crides per aprovar la vacuna xinesa contra la COVID-19, el qual demostra la creixent influència i confiança que es té en el país xinès. Tot i que tant els EUA com la Unió Europea consideren la Xina com un perill per a la democràcia occidental, els europeus continuen reforçant els llaços comercials amb el país asiàtic. Aquests lligams es deuen principalment al desig d'explorar noves oportunitats a la Xina i reduir la dependència dels Estats Units en matèria de seguretat. Pels Estats Units, Europa no és només un soci comercial, sinó un company essencial per a enfrontar-se als adversaris comuns, com Rússia, la Xina o el terrorisme islàmic. Per això, Biden considera essencial tornar a portar Europa al seu costat, per fer que la política exterior nord-americana sigui fructífera. Per això l'autor assenyala que el repte de Biden és convèncer la Unió Europea que tot i les oportunitats econòmiques que es poden obtenir de la Xina, obrir en excés les portes d'Europa a Beijing pot suposar un risc per la mateixa UE. I aquest convenciment ha de començar per demostrar que tornar als camins del passat no és només pel benefici dels Estats Units, sinó principalment per Europa.

Hamburger Abendblatt EU-Russland-Beziehung am Tiefpunkt

L'article publicat al diari *Hamburger Abendblatt* ens explica les implicacions negatives que tingué la visita del diplomàtic europeu Josep Borrell a Moscú el passat divendres 5 de febrer. Aquest es va reunir el divendres amb el ministre d'exters rus Servi Lavrov, per exigir-li personalment que reduís la seva violència policial, les seves polítiques autoritàries i que alliberés al pres polític Alexei Navalny, el qual sent opositor de Putin, després d'un intent d'intoxicació, finalment fou empresonat. A més, Borrell va fer menció a la imposició de sancions en cas de l'incompliment de les seves exigències. Enfront d'aquesta situació, el diplomàtic Layroy fou molt astut, d'una banda, mostrant-se disposat a acceptar les sancions si era per la qüestió de Navalny, i d'altra banda, deixant en ridícul a l'Estat Espanyol i, per consegüent, a tota Unió Europea. El ministre Rus va advertir a Borrell que aquest no tenia cap mena de dret a reclamar menys violència policial i més polítiques democràtiques, quan l'Estat Espanyol mateix té nombrosos presos polítics independentistes, i enfront d'aquesta situació la Unió Europea es mostra indiferent. Aquelles paraules causaren polèmica en tota Rússia, i Borrell impactat fou incapaç de respondre i defensar els valors de la UE enfront d'una roda de premsa. Aquests esdeveniments tindran uns efectes importants a diversos nivells: D'una banda, i tenint en compte que més de 80 diputats varen enviar a von der Leyen una carta advertint la ineficiència de Borrell per aquest càrrec, cau de nou la culpa i responsabilitat sobre la presidenta, la qual cada cop perd més legitimitat per part dels polítics Europeus. D'altra banda, i veient la reacció de Rússia, Europa es disposa a imposar més accions al país, fet que podria incrementar encara més les tensions existents. L'article conclou tot remarcat la importància d'aquesta trobada, on el seu impacte pot ser decisiu a l'hora de determinar el futur de les relacions internacionals.

George Parker et al. After Brexit: the UK and EU risk a state of 'permanent alert'

Des de la sortida oficial del Regne Unit de la Unió Europea, nombrosos han sigut els conflictes i els retrets entre les parts. El comerç s'ha vist interromput, les tensions a la frontera d'Irlanda del Nord han augmentat i les parts s'han encallat en el reconeixement de l'estatus diplomàtic de l'ambaixada de la Unió Europea a Londres. Després de l'acord comercial de la nit de Nadal, el Regne Unit i la Unió Europea encara no s'han posat d'acord de com serà la separació, cordial, o amb confrontacions. De totes maneres, encara falta concloure els detalls concrets de l'acord comercial sobre la relació que regirà entre ambdues parts. Johnson preveia que hi hauria problemes a partir de l'1 de gener, quan finalitzava el període de transició de la sortida del Regne Unit de la Unió Europea. Però com afirma l'autor, molts dels problemes que estan sorgint són fruit de la decisió del primer ministre britànic de prioritzar la sobirania per sobre de l'accés al mercat. Això provoca que s'hagin de fer molts papers i controls fronterers, dificultant el comerç. Els efectes ja s'han començat a notar, per exemple en l'exportació de crustacis o al sector químic. El conflicte ha arribat inclús a la distribució de vacunes per la COVID-19, quan el 29 de gener, la Comissió Europea va imposar restriccions a les exportacions de vacunes a tercers països, el Regne Unit inclòs. En els pròxims mesos, el repte serà determinar els detalls de l'acord comercial que es

va deixar sense determinar. Això inclou la gestió de l'acord i la implementació completa de la nova frontera en relació amb el comerç. Per a millorar la relació entre la UE i el Regne Unit, s'ha creat un comitè a escala ministerial per tractar les diferències entre les parts. Però com l'autor assegura, el govern britànic està rebutjant seguir una política més "euròfila", amb l'objectiu d'agafar un rol dominant a les negociacions. Des de la Unió Europea s'assegura que s'està intentant reduir les tensions entre les parts, i rebutgen la idea que s'estigui anant cap a un conflicte constant. Però accepten que hi ha frustració amb el Regne Unit, ja que s'ha mostrat poc propens a tractar temes més sensibles com la seguretat o la política de defensa. Tot i que, amb el temps i donat els interessos mutus d'ambdues parts, arribarà el moment de seure a parlar.

Simon Jenkins England should take Welsh support for independence seriously before it's too late

El columnista Simon Jenkins exposa a The Guardian el creixent suport que està rebent el moviment independentista a Gal·les. Fet que queda en evidència amb les estadístiques, puix fa un any únicament 2.000 persones formaven part de la campanya política YesCymru a favor de la independència, mentre en un any aquesta xifra ha augmentat a més de 15.000 seguidors. L'autor argumenta que aquest suport es deu principalment a la mala gestió de Gran Bretanya en qüestió de pandèmia, a més de sentir-se molts cops ignorats per les polítiques públiques del govern central. A més a més, Jenkins remarca la importància de posar aquest debat sobre la taula, i és que un cop la idea de la independència penetra en la societat, aquesta no desapareixerà pas fins que l'objectiu s'assoleixi. Aquest fenomen es deu a la gran càrrega emocional i psicològica que suposen els nacionalismes, i per consegüent, ignorar-los seria erroni. En la mateixa línia, el columnista acaba recalcant la importància de plantejar-se les dinàmiques d'una potencial independència, establint motius i causes, a més d'avaluar la seva viabilitat, al mateix temps que plantejar-se altres alternatives.

Le Monde Italie: majorité disparate pour mission délicate

Aquest editorial de *Le Monde* analitza el panorama polític que dona suport al nou president de el Consell de Ministres d'Itàlia, exgovernador del Banc d'Itàlia i expresident del Banc Central Europeu, Mario Draghi. Va aconseguir el suport dels partits moderats (Partit Demòcrata a l'esquerra, Força Itàlia a la dreta), encara que això no va ser suficient atès el domini al Parlament de forces polítiques que han construït tot el seu discurs al voltant del rebuig a les elits europees, de les quals Draghi n'és l'encarnació. A més, el caràcter molt diferenciat de les forces polítiques que li donen suport dificultarà dur a terme una coalició coherent. Finalment, l'editorial destaca el context únic en el qual s'inicia aquesta presidència: després d'un quart de segle d'austeritat forçada, convertir-se en el principal beneficiari del pla europeu de recuperació de la COVID-19 pot oferir a Itàlia els mitjans per abordar alguns seus errors estructurals d'infraestructura i començar una transició ecològica avançada.

Democracy, diversity and culture

Dylan Riley Why liberal democracies do not depend on truth

Als últims temps s'escolta la consigna que la democràcia està en crisi donat l'estat de postveritat en què vivim, el qual ha agafat força amb les xarxes socials. L'article analitza la relació entre veritat i democràcia. Comença fent una distinció entre democràcia i liberalisme, i és que quan defensem el respecte a les eleccions, un parlament actiu o l'estat de dret, realment estem defensant el liberalisme. Anant als inicis teòrics del liberalisme, amb John Stuart Mill, ell concebia que el liberalisme no estava basat en la veritat, sinó que la veritat estava basada en el liberalisme. Mill deia que ens hauríem de preocupar per protegir la llibertat d'expressió i els parlaments, perquè només així es poden fer proclames vertaderes. Contrari del que alguns podrien concebre que es necessiten idees vertaderes per tindre parlaments i defensar la llibertat d'expressió. Però en canvi, avui en dia, la nova teoria del liberalisme, diu que les veritats són produïdes pels experts i les fonts amb autoritat, com el New York Times o el Washington Post. Això difereix de la idea de Mill de connectar proclames vertaderes amb unes certes institucions polítiques. En canvi si la veritat és fruit de l'expertesa, això no requereix llibertat d'expressió ni parlaments. La diferència essencial entre la nova teoria liberal i la clàssica és que per Mill, la veritat depenia més sobre la forma en què una proclama es fa, que sobre el contingut d'aquesta. La veritat depèn del seu procés de justificació, per la qual cosa per Mill tindre una opinió vertadera de forma dogmàtica, en veritat no és tindre una opinió vertadera en si. La teoria de Mill cassa amb la concepció de Trump i els seus seguidors, de desconfiar dels experts, en contra d'aquells que defensem que la democràcia es basa en la veritat. L'autor clarifica que els seguidors de Trump porten aquest argument a l'extrem, inclús amb idees que titlla quasi d'estúpides. Llavors, argumenta que per a respondre a la quantitat de mentides que profereixen, no cal respondre amb un riu d'opinions vertaderes basades en l'expertesa. Si no que s'ha de crear les condicions per portar el debat a un camp racional. Per això es necessita un canvi dràstic en les condicions socials i materials per a produir proclames. Aquest canvi s'ha de produir principalment al camp de les xarxes socials, però això no impedeix que els liberals coherents no hagin de tindre por del poder que han mostrat Mark Zuckerberg i Jack Dorsey apagant la veu de Trump d'un dia per l'altre.

Mike Abramowitz i Nate Schenkkan The reach of authoritarian repression is growing. Now, not even exile is safe

Utilitzant exemples com Txetxènia o la Xina, Abramowitz i Schenkkan descriuen un patró creixent de "repressió transnacional" o coerció exercida a l'estranger per governs autoritaris contra ciutadans dels seus propis països. Les telecomunicacions digitals han ampliat la percepció de l'amenaça que representen els exiliats per als règims autoritaris, i la capacitat de resposta d'aquests règims. A través d'amenaçes físiques, programari espia i violència, els estats autoritaris estan prenent mesures per intimidar als seus exiliats i evitar que exerceixin els seus drets, fins i tot en països democràtics. *Freedom House* ha recopilat 608 incidents d'atacs transfronterers directes comesos per estats autoritaris des 2014. El mateix

informe ressenya 17 països que realitzen campanyes d'assetjament físic i també utilitzen programari espia contra els seus ciutadans a l'estranger, com la Xina, Rússia, Iran i Aràbia Saudita, però també Etiòpia, Cambodja, Vietnam, Uzbekistan i Egipte. Per als autors, aturar l'assetjament internacional no és només un imperatiu moral, també és una qüestió d'interès personal per Estats Units i els seus ciutadans, ja que els règims autoritaris moderns tenen forts lligams amb les democràcies, per exemple, mitjançant l'intercanvi econòmic. També destaquen que les democràcies hostils a les sol·licituds d'asil, o fins i tot a les formes de migració legal, faciliten que els estats autoritaris puguin fer detenir i extraditar els seus opositors.

Pierre Rimbert La bourgeoisie intellectuelle, une élite héréditaire

Les primeres anàlisis que retraten als intel·lectuals com una nova classe social basada en el monopoli del coneixement i aspirants al poder apareixen al segle XIX. El 1957, el sociòleg anglès Michael Young va publicar la ficció política distòpica *The Rise of Meritocracy*, que retrata una tirania exercida per graduats d'educació superior l'any 2034. Avui, aquesta classe social dominada per executius i professions intel·lectuals superiors, una "intelligentsia opulenta" segons l'autor, està sumant efectius. Graduats de les escoles i universitats més selectives, la fracció superior d'aquest grup representa entre el 5% i el 10% de la població treballadora occidental, incloent-hi el famós 1% més ric. L'autor subratlla una certa injustícia conceptual en el debat públic: mentre la crisi de la pagesia, la revolta de les armilles grogues o la precarietat dels treballadors socials s'analitzen utilitzant categories genèriques com "agricultors", "treballadors", "serveis personals", les classes més educades "es retraten amb una delicada singularitat, detallen els seus corrents de pensament, poleixen les seves desavinences." En l'era capitalista, aquest procés de jerarquització meritocràtica es porta a terme en nom de la racionalitat econòmica i les "habilitats" validades per l'Estat com a necessàries per a la seva implementació. Els intel·lectuals no tenen els mitjans de producció, sinó un coneixement que monetaritzen als propietaris. Aquest sistema, i el procés associat d'inflació-devaluació de diplomes entre treballadors del coneixement, situa o divideix els graduats entre dues situacions: classe dominant en potència, o proletariat mobilitzat contra l'ordre que els degrada.

The Economist Censorious governments are abusing "fake news" laws

La pandèmia de la COVID-19 ha sigut utilitzada com una excusa pels governs més autoritaris, per fer callar les veus d'aquells crítics amb excuses de disseminar notícies falses. Entre el març i l'octubre del 2020, 17 països van crear lleis contra la desinformació o la informació falsa. Els governs sempre han volgut regular la llibertat d'expressió, però aquests fets són cada cop més presents, i aquests països aprofiten la situació actual per imposar mesures vagues que, de fet, el que fan és restringir la llibertat de premsa i d'expressió. Com a exemple, al març de l'any passat Rússia va imposar multes a diversos mitjans de comunicació per valor de 117.000€ acusant-los de publicar intencionadament informació

falsa sobre aspectes de sanitat pública. Aquestes mesures no tenen cap altra finalitat que restringir el periodisme independent i venjar-se d'aquells que escriuen coses que no van a favor del govern. Alguns països com Zimbàbue, inclús han invocat lleis que ja no són vigents, com la secció 31 de Codi Penal del país africà, revocada l'any 2014. D'altres països com l'Hongria utilitzen lleis de caràcter temporal, però que no sembla que es tingui cap intenció de finalitzar la seva aplicació. Un altre fet que fa menció l'article és que els periodistes també critiquen que moltes vegades, la font de la desinformació prové dels mateixos servidors públics. Els periodistes estan tenint dificultats a l'hora de trobar informació vertadera, com reconeixen a un estudi del Centre Internacional de Periodistes. Alguns periodistes a països com Hongria, Polònia, Nicaragua o Bielorrússia, s'estan trobant amb tantes dificultats per dur a terme el seu treball que han optat per marxar del país. Les lleis cada cop són més restrictives i tenen por de les conseqüències que poden patir fruit del seu treball. Aquests periodistes que marxen reben constantment amenaces, són detinguts moltes vegades arbitràriament i inclús a vegades s'amenaça a la seva família per crear un ambient de por. Alguns periodistes no han vist altra opció que auto censurar-se ells mateixos per no patir danys majors. Però el que és cert, és que els lectors valoren les informacions crítiques amb els governs, i aquells que han buscat mètodes per esquivar les restriccions, han vist com les seves visites han crescut. La gent busca activament articles sobre la pandèmia que no siguin part de la propaganda governamental, i això no hi ha llei que ho pugui parar.

Naomi Klein Nuestra normalidad ya era una crisis

Naomi Klein considera que les empreses tecnològiques són les grans vencedores de la pandèmia i que això és l'herència del neoliberalisme. L'Estat estava tan feble abans de la crisi que la crisi de la COVID-19 l'ha fet pitjor i mortal, amb hospitals i serveis socials ja col·lapsats prèviament i amb l'erosió de la capacitat de produir vacunes dins dels nostres països. I gràcies a aquesta debilitat moltes tecnològiques han pogut entrar en escena, una privatització per la porta de darrere. Els altres grans vencedors han estat les empreses farmacèutiques. Han aconseguit un gran negoci, milers de milions en diners públics per investigar i desenvolupar vacunes però malgrat que els ciutadans les han finançat, de fet no en són els propietaris, ja que estan protegides per propietat intel·lectual. No té sentit. La raó per la qual hi ha patents és per la inversió que les companyies fan, però en aquest cas no la van fer ells, sinó nosaltres. És la mateixa lògica neoliberal que rebutja reclamar drets públics sobre el que és essencial per mantenir a la gent viva. Klein també apunta que la nostra normalitat era ja una crisi. Per què voldríem tornar a això. Dóna ànims escoltar Joe Biden parlar de no tornar a la normalitat i fer servir aquesta crisi com un catalitzador per transformar, dóna ànims que parli que no només hi ha una crisi de salut pública, sinó també climàtica, de desigualtat econòmica i d'injustícia racial. El treball que hem fet en les passades dècades formulant com podria ser l'economia de el futur era com resoldre múltiples problemes alhora. Reconèixer que estem en crisi superposades: hem de reduir les emissions, lluitar contra el racisme sistèmic i tancar la bretxa de la desigualtat tot alhora. Per què tornar a la crisi d'abans de la crisi? Finalment, adverteix que el nostre esgotament del món natural és la crisi central i necessitem una economia molt més considerada, que comenci plantejant què és necessari per tenir una bona vida, respectant els cicles de regeneració del planeta.

Carlo Formenti La crisi del populismo di sinistra e il socialismo possibile

En aquest article publicat a *MicroMega*, l'autor aclareix el seu pensament sobre els temes del populisme i la sobirania nacional, proposa el concepte de "socialisme possible" per tal de redefinir una idea del socialisme del segle XXI emancipat dels dogmatismes de la tradició marxista i planteja la possibilitat de revitalitzar el projecte socialista als països occidentals i el bloc social sobre el qual es podria fonamentar. Per sortir del carreró sense sortida en el qual al seu entendre es troben les esquerres i el sistema democràtic en general, considera que cal engregar un projecte polític amb tres objectius estratègics clars: 1) lluitar per la reintegració de la sobirania nacional no com a fi en si mateix, sinó com a instrument per recuperar la sobirania popular i restablir la força contractual i la representació política a les classes baixes; 2) associar immediatament la lluita per la independència nacional amb la lluita pel socialisme, treballant en la construcció d'un bloc social que col·loqui al centre el treball productiu d'utilitat social més que el valor econòmic, reduint el pes del treball improductiu (mediadors, intermediaris, informació manipuladors, rendistes, professions designades per omplir els forats del buit existencial, etc.) i no donar massa espai a aquells sectors de classe mitjana que tenen poc interès en qüestionar el sistema existent; 3) redefinir la posició geopolítica, alliberant-nos de l'abraçada de l'imperialisme occidental i prestant una atenció prioritària als BRICS, les nacions mediterrànies i el sud global.

Antoine Pécoud What will migration look like after the pandemic?

La pandèmia de la COVID-19 ha provocat grans problemes i canvis en les migracions, ja que una de les primeres mesures que es van prendre va ser el tancament de les fronteres internacionals. Això ha posat sobre la taula de diversos grups de països com el GCM, una oportunitat per tractar la regulació de la migració, per millorar la seguretat dels emigrants i protegir-los de les violacions de drets humans que pateixen sovint. Els efectes de la COVID-19 no els pateixen només els emigrants, que no poden trobar treball als països on van, sinó que també afecta aquells països que depenen en gran forma de la immigració que reben. La pandèmia ha mostrat les febleses de la regulació migratòria i ha agreujat tendències que ja existien fruit de polítiques immigratòries inadequades que condueixen a la immigració irregular i l'explotació dels treballadors estrangers. També ha posat sobre la taula els problemes que pateixen els emigrants, com són la falta d'accés als serveis mèdics, problemes que no només afecten la seva sanitat sinó a la d'aquells que estan al seu voltant. Països com Portugal han tractat aquests problemes positivament, facilitant el dret d'accés al sistema sanitari d'aquells immigrants indocumentats. Per contra, a països com Grècia, els refugiats que van ser greument afectats per la COVID-19, van ser pràcticament abandonats sense cap assistència. Per això el GCM assegura que la pandèmia ha demostrat que s'han de prendre mesures per poder controlar les rutes migratòries, però no per restringir-les. Si no per saber i entendre la seva naturalesa, i poder assegurar el benestar dels immigrants i els de la població autòctona.

The Economist Covid-19 school closures are widening Europe's class divisions

L'article tracta el problema que ha sorgit amb la COVID-19, i és que l'educació en línia ha magnificat les diferències entre classes socials. Les escoles on van estudiants amb millors mitjans econòmics es van poder adaptar sense gaires problemes a les classes en línia. Mentre que a les escoles on van estudiants de classes treballadores, els alumnes han vist com l'educació s'ha alentit donada la falta de mitjans adients per dur a terme les classes. Aquestes diferències s'han vist a tota Europa, tot i ser un continent on l'educació pràcticament no s'ha aturat en cap moment, com va passar a la majoria d'escoles de l'Amèrica del Sud i del Sud d'Àsia. Les dades mostren que a Alemanya les hores d'estudi s'han reduït de 7,4 al dia en temps abans de la COVID-19, a 3,6 hores diàries durant el primer confinament. A França, la diferència entre les notes de les escoles de zones de classe alta i mitjana, i aquelles en zones empobrides s'ha augmentat considerablement. L'article també fa menció que al Sud d'Europa, a països com Itàlia o Espanya, el tancament de les escoles ha sigut menys generalitzat que a països com França o Alemanya. Als països de l'Europa de l'Est els tancaments d'escoles han sigut molt llargs, a Romania per exemple les escoles van tancar al març i no han obert fins al febrer de 2021. Molts experts es preocupen pels efectes que els confinaments poden causar sobre el desenvolupament emocional dels estudiants. Les dades no són del tot esclaridores, i també preocupen factors com els pares que han hagut de quedar-se a casa per cuidar dels seus fills. A Polònia al voltant de 150.000 dones han perdut els seus llocs de treball des del març passat. De totes maneres, sembla que aquestes amenaces s'estan esvaint, ja que la majoria de països estan tornant a obrir les escoles primàries. Però la pregunta que queda és què faran els governs si les infeccions tornen a créixer a la primavera. Decidiran tornar a tancar les escoles una altra vegada o buscaran mesures per compensar aquells pares que es veuen obligats a quedar-se a casa per cuidar els seus fills.

Zahra Ali Descolonizar y renovar el feminismo

Zahra Ali posa sobre la taula el debat polèmic sobre feminisme i diversitat cultural. Aquesta es recolza en els arguments exposats per Edward Said en la seva obra *Orientalism*, on s'ha creat tota una imatge d'Occident com aquell posseïdor natural de l'agència dels drets humans, i per tant superior en referència a un Orient àrab-musulmà, salvatge i caòtic. Partint d'aquesta base, Occident va poder justificar el seu colonialisme sota l'argument de la missió civilitzadora, un discurs que segons Ali, continua vigent avui en dia, però aquest cop amb una nova màscara, el feminisme. L'autora acusa a Occident, en concret als seus líders polítics, la majoria d'ells homes, d'haver instrumentalitzat el moviment feminista. I es que aquests homes pretenen mostrar una imatge de les societats Occidentals com aquelles on el patriarcat no existeix pas, mentre que ens parlen del món àrab-musulmà com aquell que és intrínsecament misogin degut a la seva cultura i religió. Es tracta d'una estratègia altament misògina i racista que perpetua encara més la presència del patriarcat i del sistema nèo-colonial. D'una banda, és imperialista puix sota l'argument de l'altre com caòtic i salvatge, Occident es veu legitimat per imposar la seva cultura de la manera que més interessa a les

elits al poder. D'altra banda, va en contra de la lluita feminista i la divideix, tot negant l'existència del patriarcat a Occident, s'oblida per complet que el patriarcat és un sistema d'opressió universal, que tot i manifestar-se de diverses formes depenent de l'espai i temps, requereix una lluita conjunta. I es que s'oblida per complet que les violacions, la violència masclista, la publicitat misògina, la cosificació de la dona, la desigualtat salarial, d'entre altres, són realitats que totes les dones avui en dia encara en som víctimes, en més o menys mesura.

Charis McGowan Why Chile's New Constitution Is a Feminist Victory

L'autora Charis McGowan ens explica a la revista diari *Foreign Policy* el triomf del moviment feminista a Xile, tot esperant que la resta de països vegin en ell una font d'inspiració, en concret tots aquells col·lectius oprimits i discriminats. Aquesta afirma que la lluita és un clar exemple a seguir puix la seva organització i estratègia són claus. D'una banda, les activistes sempre han tingut una agenda política molt clara, establint clarament els seus objectius i organitzant-se perfectament per tal d'aconseguir-los, sempre apostant per la cooperació i la unitat. D'altra banda, les activistes han estat innovadores, capaces de proposar estratègies de proposta realment efectives com pot ser la nova tendència basada en representacions teatrals, artístiques i simbòliques. Triomf que es materialitza amb els esdeveniments que estan succeint a Xile, on després d'una forta revolució impulsada iniciada l'octubre del 2019, s'està impulsant tot un procés de reforma constitucional per trencar d'una vegada per totes amb aquella constitució que fou creada en temps de dictadura de Pinochet. I en tot aquest procés de redacció de la nova constitució, el moviment feminista ha estat més present que mai, negant-se a quedar de nou en un segon pla, no han deixat de mobilitzar-se. Fenomen que ha donat els seus fruits i és que per primer cop, ens trobem amb líders feministes participant a assemblea per redactar la nova constitució, la mateixa que posa sobre la taula temes com la paritat en l'àmbit polític, la legalització de l'avortament, permetre matrimonis o adopcions homosexuals i molt més. L'autora finalment acaba recordant-nos que un canvi encara és possible, i que avui més que mai Xile n'és un exemple que deixa en clara evidència que mitjançant la cooperació i organització la destrucció del patriarcat no sembla tan utòpica com moltes ens pensàvem.

Nicholas Kristof These Women Confront Dictators. Why Can't We?

Al *New York Times* Nicholas Kristof fa una anàlisi sobre l'actual situació dels drets humans, concretament els drets de les dones. El columnista comença exposant el cas de dues activistes d'Egipte que, tot arriscant la seva vida, es troben lluitant constantment pels seus drets. Tot remarquant que aquestes podrien ser fàcilment acusades d'idealistes per pensar que la seva lluita contribuirà a un món millor. Argumentant que els seus actes en realitat són contraproductius, puix desestabilitzen encara més la situació, i el veritablement efectiu és un líder fort, aquell que inclús presentant certes actituds autoritàries, és capaç de portar l'ordre i la prosperitat. Malgrat això, Kristof es posiciona en contra d'aquest argument,

establint que el que cal fer és trobar un equilibri entre ambdues posicions, deixant constància del gran poder que l'educació i la democràcia presenten. En la mateixa línia, aquest considera que el panorama internacional ha sigut capaç d'aproximar-se considerablement a aquest balanç; puix cada cop som més conscients de la gran importància que suposa assegurar els drets humans per tal de poder construir un món més harmoniós. Aquest avenç es pot apreciar simplement amb l'actitud dels EUA, on Joe Biden sembla disposat a lluitar per un món on els drets fonamentals de tot humà, són representats. Cas contrari a Donald Trump, el qual, actuant amb interès, acusava certs països d'atemptar en contra dels drets humans, mentre que en altres situacions ni es pronunciava. El columnista acaba acceptant que tot i que pot ser arriscat preveure la influència que els EUA tindran en l'ordre mundial en matèria de drets humans, una qüestió està clara. I és que quan ens armem de principis, aconseguir aquest equilibri és relativament senzill, i almenys podem considerar que Joe Biden sembla més propens que altres presidents Americans a ser posseïdor de principis.

Economy, welfare and equality

Gérard Horny Les gouvernements face à la crise économique: les vrais problèmes arrivent maintenant

Amb la dissolució gradual del suport públic als estats que se sol derivar de les grans crisis, el consens sobre les primeres mesures d'emergència contra la COVID-19 es va trencant. Quan Joe Biden va presentar el seu pla de rescat de 1.900 bilions de dòlars el 14 de gener, alguns demòcrates van denunciar un pla innecessàriament oneros i potencialment perillós per a l'estabilitat de l'economia nord-americana. L'economista Laurence H. Summers assenyala que després de gastar el 15% del PIB en rescats (el de desembre i el que s'acaba d'anunciar), l'estat federal pot trobar-se sense municions per finançar la infraestructura del pla de desenvolupament que es presentarà més endavant. Aquestes crítiques no tenen la mateixa força a l'altre costat de l'Atlàntic, i és cert que mesures d'estímul molt fortes als Estats Units podrien ser beneficioses per als exportadors europeus. A Europa, mentre persisteix el temor a un endeutament excessiu, alguns proposen una solució dràstica: la cancel·lació a la zona euro de la part del deute públic en poder del Banc Central Europeu, una mesura a la qual la presidenta del BCE, Christine Lagarde, està categòricament oposada. D'altra banda, la proposta tampoc no agrada a alguns sectors de l'esquerra que rebutja tant les polítiques d'austeritat com l'enganyós mite de la cancel·lació miraculosa dels deutes públics.

Ido Vock How Covid-19 could limit travel for years beyond the crisis

A *The New Statesman* Ido Vock posa sobre la taula un tema que ens preocupa a tots; les restriccions frontereres entre països que ha provocat la COVID-19. L'autor es mostra pessimista, tot considerant que les noves variants del virus, acabaran per prolongar aquestes restriccions durant molts d'anys. I és que malgrat que des del vessant científic s'afirma que l'adaptació de la vacuna un cop constituïda és relativament fàcil, els polítics es mostren

escèptics. Un escepticisme que ha augmentat encara més amb el descobriment de la baixa efectivitat de la vacuna AstraZeneca enfront de la variant Sud-Africana. Davant d'aquest panorama, la majoria de polítics han vist les restriccions de mobilitat com la solució més efectiva, des de PCR negatives obligatòries, fins a quarantenes en hotels o inclús restriccions totals. Tot i això, les autoritats en són conscients de la nocivitat d'aquestes restriccions en tots els sectors, és per aquest motiu, que des de les institucions ja s'estan impulsant certes iniciatives que ens permetran viatjar en temps de pandèmia i vacunació incompleta. Es parla per exemple, del passaport de vacunació que donarà més llibertats a aquells ja vacunats, o també es parla de bombolles de països, on ens permetrà la mobilitat entre països que es troben en una situació comparable a la nostra. Vock imaginant-se aquest futur, acaba amb una reflexió sobre el seu vessant negatiu, tot afirmant que aquestes mesures únicament contribuirien a incrementar encara més la bretxa de desigualtat entre països. Tot remarcant que cal ser conscients de la realitat on vivim, i és que aquells països més rics seran els primers a vacunar-se, i per tant, els primers a rebre turisme, tot incentivant la seva economia. Mentre que aquells més pobres en cap cas seran els primers a rebre la vacuna, prolongant així la seva recessió econòmica.

Leigh Phillips Mirages de la décroissance

Des de les pàgines de *Le Monde Diplomatique* Leigh Philips ressenya que per a alguns ecologistes, la crisi mediambiental ha arribat a tal nivell que només hi ha una solució possible: el decreixement. Des del seu punt de vista, el canvi climàtic no prové d'un mode de producció guiat pel mercat i, per tant, irracional, sinó que prové directament del creixement, que incrementa la demanda d'energia i dificulta l'objectiu de descarbonitzar l'economia. I atès que una reducció de la producció de béns tindria l'efecte contrari, seria per consegüent fonamental reduir l'activitat econòmica. Però Philips alerta de que aquesta anàlisi planteja diverses dificultats, ja que de vegades oblidem que els humans no sempre són impotents davant les pertorbacions que ells mateixos provoquen.

Peter Bofinger Bitcoin lacks a unique selling proposition

El preu del Bitcoin està en constant canvi, des de la tardor de 2020 es troba en una gran pujada, per posteriorment patir una caiguda el 8 de gener i des de llavors no ha deixat de pujar. Però Bofinger afirma que ningú pot predir cap a on anirà el preu, ja que és l'essència de l'especulació, la qual es basa a crear expectatives sobre el que faran els altres inversors, per decidir si comprar o vendre. Bofinger avisa que qualsevol persona que compra Bitcoins ha de saber què és el que està comprant. El nivell de dificultat per entendre el funcionament i l'estructura del Bitcoin no és menor. L'autor estableix una comparació entre el Bitcoin i un actiu amb valor com podria ser l'or. El Bitcoin utilitza un sistema descentralitzat en el qual no hi ha cap banc central ni institució central que ho reguli. El que el diferencia de l'or en aquest aspecte, és que els Bitcoins no són creats de forma simple i transparent, sinó que sorgeixen d'un procés complex. Aquest procés és el que es denomina com el "minat" de Bitcoins, el qual requereix un ús molt gran d'energia i ordinadors potents. Una altra diferència entre un actiu centralitzat i el Bitcoin és que, per exemple, amb l'euro, el Banc

Central Europeu té el monopoli per l'emissió de la moneda, en canvi el Bitcoin competeix amb milers d'altres criptomonedes. Això fa, que en qualsevol moment, una altra criptomoneda amb millor tecnologia pot fer que tots els inversors es desplacin cap a ella, en detriment del Bitcoin. Això no passaria amb l'euro, ja que una sola institució pot crear-lo, el Banc Central Europeu. Per a Bofinger això fa que el Bitcoin no tingui una proposició única per a la seva venda, i és el seu taló d'Aquil·les. Mentre que l'or no té una altra alternativa física, hi ha milers d'altres criptomonedes, que tard o d'hora podrien destronar al Bitcoin.

Sustainability and climate change

Bill Gates El cambio climático tendrá efectos mucho peores que la pandemia

En aquesta entrevista, Bill Gates argumenta que els efectes del canvi climàtic seran molt pitjors que els de la pandèmia si no aconseguim reduir a zero les emissions d'efecte hivernacle per a l'any 2050. És conscient de que és una missió titànica, però no la creu impossible si els mercats, la tecnologia i la política s'arregleren amb la mateixa finalitat. Ell aporta el seu propi pla, que detalla en el seu nou llibre, *Cómo evitar un desastre climático* (Plaza & Janés, 2021), en el qual descarta dedicar esforços a mitigar els efectes de l'escalfament del planeta perquè, senzillament, ja és massa tard. Gate també reflexiona sobre la pandèmia actual i les que arribaran, l'auge a les xarxes socials dels moviments antivacunes i negacionistes, i les esperances que suscita la nova Administració Biden. Finalment, adverteix que la pandèmia fa que totes les desigualtats empitjorin, les minories ètniques pateixen més econòmicament, també emmalalteixen i moren més, el deute augmenta, els ingressos disminueixen i la confiança en els governs trigarà almenys cinc anys en recuperar els nivells anteriors.

Debbie Dingell i Rashida Tlaib Water is a human right. It's time we start treating it as one

Debbie Dingell i Rashida Tlaib ens inviten a reflexionar des de les pàgines del *Washington Post* sobre un tema transcendent, però a la vegada ignorat, especialment en temps de pandèmia; l'aigua com a dret humà. El discurs de "posa't la mascareta, manté la distància de seguretat i renta't les mans" s'ha normalitzat fins a tal punt que hem acabat per acceptar que realment tothom es pot permetre rentar-se les mans. Ens hem oblidat per complet que inclús en el país més ric i poderós del món, els Estats Units, l'accés a l'aigua és un problema. I són precisament els mateixos governs els que un dia ens parlen de rentar-nos les mans, i que a l'altre tallen l'aigua a tota una família; les autores afirmen que es tracta d'una situació inacceptable. Els preus de l'aigua han pujat als EUA, a alguns estats com Michigan, més de 3.000 famílies actualment es troben sense accés a l'aigua i molt més. Les autores remarquen que la pandèmia únicament ha servit per deixar en evidència la crisi que ja existia d'abans als EUA, accentuant-la encara més, i els principals afectats han estat els sectors més pobres i vulnerables. En aquest context, certes iniciatives ja han estat impulsades, com el fons de

1.500 milions de dollars que anirien destinats a ajudar a les famílies a pagar les seves factures d'aigua. Tot i això, les autores remarquen que no és suficient i que molts Americans continuen contraient el virus per culpa de la manca de subministrament d'aigua. Per finalment acabar fent una crida a seguir lluitant, recordant que l'aigua és un dret humà bàsic i que realment cal que la comencem a tractar com a tal.

Slate Transformer les déchets en énergie, la solution quand ils ne peuvent être recyclés

Tot i les crítiques que rep pel seu impacte ambiental, la incineració de determinats residus industrials o domèstics permet reduir l'emmagatzematge de residus i recuperar mitjançant la producció d'energia verda els que no són reciclables, per exemple, per proveir xarxes de calefacció urbana o per fer funcionar el transport públic. El principal actor en aquest procés de "valorització energètica" és l'empresa transnacional francesa Veolia. La recuperació d'energia a partir de residus permet, per exemple, satisfer la creixent demanda dels fabricants que busquen alternatives al carbó que encara utilitzen. Pel que fa a matèries orgàniques, Veolia té previst produir electricitat utilitzant la calor alliberada per la combustió de fusta, plantes, deixalles agrícoles i deixalles orgàniques domèstiques, o produir biogàs a partir de la fermentació d'aquests materials.

Pablo Rivas La huella climática de la carrera armamentística europea

L'autor alerta de que en temps d'emergència climàtica, tots els sectors productius estan sota la lupa pública per veure si fan pinya i contribueixen a frenar el desastre global. Almenys en teoria. A la pràctica, n'hi ha un que tradicionalment ha estat exempt de retre comptes. De fet, els militars estan exempts d'informar públicament sobre la seva activitat contaminant i no hi ha un consens a la Unió Europea sobre si aquests haurien d'informar. Tampoc hi ha objectius de reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle (GEH). Un informe del Conflict and Environment Observatory i Scientists for Global Responsibility adverteix de l'increment de la despesa militar europea, un sector les emissions dels quals són de 24,8 milions de tones de diòxid de carboni, equivalents a almenys 14 milions de cotxes l'any. L'autor reclama la necessitat d'una revisió de la Directiva d'Eficiència Energètica de la UE, així com la posada en marxa de pràctiques com l'ús de terrenys militars per a la captació de CO₂, per exemple mitjançant la plantació selectiva, o la generació d'energia renovable. El multilateralisme, l'aposta per la diplomàcia per resoldre conflictes i una agenda de pau i desarmament reduirien el nombre de desplegaments militars i la fabricació d'armament. D'aquesta manera es podrien combatre dues amenaces per a la vida de les persones: la de la violència de les operacions armades i la del canvi climàtic.

Innovation, science and technology

Matthew Hutson Who Should Stop Unethical A.I.?

Hutson ens descriu un algoritme que, utilitzant l'aprenentatge automàtic, genera imatges de rostres a partir d'enregistraments de veu. Alex Hanna, una dona trans i sociòloga de Google que estudia la Intel·ligència Artificial (IA) ètica, va criticar la forma en què la investigació buscava vincular la identitat amb la biologia, desencadenant un debat a Twitter. Molts comentaristes han assenyalat que el que està en joc en IA no és purament acadèmic, ja que la investigació desperta l'interès de patrocinadors com la NSA nord-americana. En aquest article, Hutson, citant Michael Kearns, descriu com ens trobem en “un moment Projecte Manhattan” per a la IA i l'aprenentatge automàtic. Recentment, diverses organitzacions de recerca sobre IA han començat a desenvolupar sistemes per abordar-ne l'impacte ètic, i fins i tot el dret a existir de certes línies d'investigació. En aquest context, els programes de reconeixement facial i vocal solen estar en la línia de foc, ja que el seu desenvolupament ètic requereix certa formació en temes socials, com el racisme o la transfòbia, que els informàtics no sempre tenen. L'*Association for Computing Machinery* ha suggerit que, quan els potencials usos negatius d'una tecnologia semblen superar als positius, els revisors haurien d'exigir als investigadors que proposin mitjans de mitigació, potser a través d'altres tecnologies o noves polítiques. No obstant això, Hutson també suggereix que publicar investigacions dubtoses és una opció ètica si en certa mesura inciten al debat públic.

Christopher Darby i Sarah Sewall The Innovation Wars

Els Estats Units han estat els capdavanters pel que fa a tecnologia es refereix durant dècades, encapçalant la innovació i el desenvolupament de les noves tecnologies. Però en els últims temps li ha sortit un nou i potent competidor com és la Xina, la qual està invertint milers de bilions de dòlars en camps com la robòtica, la intel·ligència artificial o la microelectrònica. Això ha portat als polítics a avisar al govern que una major inversió en R+D és necessària, així com l'aixecament de les restriccions per l'emissió de visats per atraure talent. Però els autors asseguren que el principal problema rau en la manca de detecció de quines tecnologies importen avui en dia i com potenciar el seu desenvolupament. Aquest endarreriment no és només del sector públic, sinó també del privat. Un dels problemes és que se centren majoritàriament en la tecnologia aplicada al sector militar, sense expandir-se el desenvolupament a altres sectors. Lluny està la iniciativa americana que va mostrar durant la guerra freda, gastant bilions de dòlars per augmentar la infraestructura científica. També es va associar amb l'acadèmia i les empreses per finançar la recerca. Això va produir resultats molt positius, ja que es van desenvolupar moltes tecnologies. Des de llavors el pressupost d'R+D s'ha reduït en comparació al PIB, i les empreses també s'han centrat en aquelles tecnologies destinades al curt termini i amb objectius comercials. Actualment la tecnologia amb objectius a llarg termini es desenvolupa a start-ups, finançades per fons de capital. La Xina ha aprofitat aquest canvi als Estats Units passant de ser un país on principalment s'imitava la tecnologia americana, a invertir massivament en R+D. Ho ha fet ajudant-se també del sector privat creant el que es denomina com una fusió cívica-militar, amb ajudes per la recerca, compartint dades o

crèdits avalats pel govern. El sector de les dades té una importància vital avui en dia. Els Estats Units veuen la tecnologia de la Xina en clau militar, però la Xina va molt més enllà. Quan la tecnologia xinesa arriba als diversos països, aquells llocs no estan només rebent tecnologia per la salut o sistemes de pagament en línia, també estan posant en mans de la Xina les seves dades. Això té una gran importància geopolítica, i és que dominar el mercat del 5G arreu del món permet a la Xina sabotejar o interrompre els sistemes de comunicacions dels seus adversaris en cas de conflicte. Davant d'aquestes amenaces o reptes, depenen de com es vegi, els autors conclouen que la primera necessitat de l'administració Biden és expandir el coneixement sobre les noves tecnologies. El segon pas hauria de ser alinear les inversions governamentals amb les prioritats nacionals.

Laura Spinney The next pandemic? It may already be upon us

Laura Spinney a *The Guardian* reflexiona sobre un tema frustrant, a la vegada que desmoralitzador. La científica afirma que és molt probable que la COVID-19 ens porti cap a una altra pandèmia, sent aquesta molt més nociva per tota la humanitat, i això únicament en una o dues dècades si no actuem ràpidament. L'experta ens explica que quan un individu contrau el virus, aquest de vegada es complica amb certes infeccions de tipus pulmonar, i enfront d'aquesta problemàtica als pacients se'ls hi recreen antibiòtic. Quedant clar aquest punt, Spinney ens recorda que l'ús constant i desmesurat d'antibiòtics comporta la seva inefectivitat, i sembla que aquest ús desmesurat s'està donant actualment. Estudis estadístics així ho confirmen, on la recepta d'antibiòtics és considerada com necessària únicament en 1 de cada 10 pacients. L'autora ens il·lustra el perill que aquest fenomen extremadament ignorant suposa, puix ella s'imagina en només una o dues dècades un món on la pandèmia de les infeccions és una realitat; es tractaria de diverses infeccions que com és evident, s'anirien contagiant, portant a tota la humanitat cap a una crisi multidimensional gegant. És per aquest motiu, que Laura Spinney posa aquest tema sobre la taula, tot invitant-nos: D'una banda, a qüestionar-nos l'ús desmesurat que estem fent dels antibiòtics, i no únicament en qüestió de la COVID-19, sinó també en tots els aliments que consumim, especialment aquells de tipus animal. I d'altra banda, també ens invita a reflexionar sobre l'emergència que suposa començar a desenvolupar nous tipus d'antibiòtics com a mesura de prevenció. Finalment, la periodista acaba mostrant la seva part més optimista, tot recordant-nos que les autoritats ja tenen en compte aquest tema puix grans iniciatives ja estan sent impulsades. A més d'apostar per la seva efectivitat, i és que la COVID-19 precisament ens ha ensenyat que quan hi ha consciència col·lectiva de la gravetat d'un problema, trobar una solució efectiva és extremadament senzill.

Sid Mohasseb After the Pandemic, Health Care Will Still Be Broken. Artificial intelligence can help fix it

Ja abans de la pandèmia els sistemes sanitaris arreu del món necessitaven una transformació digital. El sector necessita noves tecnologies que permetin als doctors donar el millor tracte als pacients. La COVID-19 ha posat una gran pressió sobre el sistema sanitari, però això no s'anirà un cop acabi la pandèmia. Afirmar Mohasseb que és el moment per anar

més enllà d'una simple digitalització, s'ha de començar a implantar la intel·ligència artificial al sector de la salut. La intel·ligència artificial ha tingut un paper poc reconegut però essencial durant la pandèmia de la COVID-19. Ha ajudat a traçar els contagis i a identificar de quina forma s'estava expandint el virus. Tant les empreses com els governs s'han adonat de la importància de la intel·ligència artificial en la salut. Països com el Regne Unit han anunciat una inversió de 346 milions de dòlars al sector i els Estats Units 1 bilió de dòlars. Però emfatitza Mohasseb que, aquesta tendència no s'ha de quedar com una reacció a la COVID-19, sinó que s'ha de quedar definitivament i amb una visió de llarg termini. Un altre motiu per la importància d'aquest sector és l'envelliment de la població, com assenyala una investigació de les Nacions Unides el 2019. En ella es mostrava que l'any 2050 la població de més de seixanta-cinc anys es doblarà, amb les consegüents necessitats pels sistemes sanitaris que això suposa. Els canvis en les tendències d'edat han creat un canvi en la relació de persones econòmicament independents i aquelles econòmicament dependents. Aquesta relació ha quedat desproporcionada donada aquesta major durada de la vida de les persones. A Espanya per exemple, es preveu que l'any 2050 hi hagi més persones econòmicament dependents que independents. Això implica que els governs s'han de plantejar un major pressupost per les àrees de la salut. La Intel·ligència Artificial podria ser una bona forma de millorar el valor de cada euro gastat en salut, permetent que amb el mateix nombre de doctors es pugui tractar a més pacients.

Zeynep Tufekci It's All Rigged. What Robinhood and Facebook have in common

Durant el mes de gener va saltar la notícia quan un grup de petits inversors a la xarxa social Reddit, van decidir comprar massivament accions de l'empresa GameStop. Això va fer que el preu pugés molt ràpidament creant grans pèrdues a fons d'inversió molt més grans que aposten per la baixada del preu de les accions per obtenir beneficis en un futur, en poder comprar-les més barates. Aquest fet ha posat de manifest com petits grups d'inversors poden afectar a grans fons d'inversió quan s'ajunten. Dies més tard la plataforma que permet a qualsevol persona invertir sense cap mena de comissió, Robinhood, prohibia negociar amb accions de GameStop. El model de negoci de Robinhood, com que no cobra comissions, es basa a vendre gran part de les operacions que fan als seus clients a grans compradors, normalment fons d'inversió. Això posa sobre la taula com moltes empreses no basen el seu model de negoci en treure diners dels seus usuaris, sinó que els seus clients vertaders són uns altres. Aquesta complexa interrelació entre models de negoci, tecnologia i les estructures de poder fa que alguns puguin pensar que els menys afavorits puguin guanyar, o que la tecnologia ens estigui alliberant dels poderosos. Però això és ben lluny de ser cert, ja que dies més tard de la pujada de les accions de GameStop, van baixar, i molta gent va perdre molts diners. En canvi, alguns fons d'inversió van obtenir grans beneficis. Això posa sobre la taula l'estreta connexió que hi ha entre el govern i les principals institucions financeres de Wall Street. Ja es va veure l'any 2008 quan aquells que van crear tantes pèrdues als petits inversors se'n van anar sense quasi cap conseqüència. Inclús el govern va rescatar diverses firmes d'inversió inclús sabent les males pràctiques que havien dut a terme. A la vegada, poc ajuda per fer creure als ciutadans que no hi ha connexió entre els grans financers i el govern quan la nova directora de la Reserva Federal va guanyar 7

milions de dòlars per fer conferències a bancs i fons d'inversió.